

Hoàng Hậu Gả Cho Vương Gia

Contents

Hoàng Hậu Gả Cho Vương Gia	1
1. Chương 1 : Xuyên Qua Bị Hủy Dung	1
2. Chương 2 : Sắc Phong Thiên Di Lâm Quận Chúa	4
3. Chương 3 : Nói Có Sách Mách Có Chứng	7
4. Chương 4 : Ta Không Thích	11
5. Chương 5 : Cẩm Túc Bái Sư	14
6. Chương 6 : Cuối Cùng 2 Người Cùng Cùng Một Chỗ	17
7. Chương 7 : Kế Vị , Phong Hậu	19
8. Chương 8 : Ta Là Nữ Nhi	23
9. Chương 9 : Ta Không Muốn Sinh Con	26
10. Chương 10 : Đem Hoàng Hậu Nuôi Lớn Gả Đi . (full)	28

Hoàng Hậu Gả Cho Vương Gia



Giới thiệu

Sở Thiên Di một nữ diễn viên nổi tiếng thời hiện đại , có thể nói được cả hai giọng nam và nữ , đi lư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-ga-cho-vuong-gia>

1. Chương 1 : Xuyên Qua Bị Hủy Dung .

Sở Thiên Di vùng vẫy trong làn nước lạnh giá , không lẽ hai mươi năm làm diễn đàn màn ảnh thế giới của mình lại kết thúc như vậy , không ... ai cứu tôi với ...

Thiên Di ngồi dậy hai mắt mở to hốt hoảng la lớn :

- Cứu tôi với ... hơ ... hơ ...

Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực , cô thở hổn hển đưa mắt nhìn xung quanh , đây là đâu vậy nhỉ , không phải mình chết rồi đấy chứ , cô nhìn lại bản thân , ánh mắt ngạc nhiên nói :

- Cái gì thế này , đừng nói là xuyên không trong truyền thuyết đấy nhé .

Cảm giác đau rát ở má phải , cô đưa bàn tay lên sờ nhẹ , mặt nhăn nhó kêu rên :

- A , đau quá ... hình như là vết bỏng ... thôi rồi ... xuyên qua đã xui lại còn bị hủy dung .

Có những dòng điện chạy qua đầu , ký ức của cơ thể này hiện về , nguyên lai là thứ nữ của Sở Cung Hữu thái y của hoàng tộc , chỉ vì bị hủy dung mà cha mẹ vứt đi như vứt rác , làm cho cô có nhà cũng không thể về , có tiền cũng không thể tiêu .

- Mấy người thật quá nhẫn tâm .

Thiên Di soi mình ở dưới mặt nước , vết bỏng lớn thật , nếu không có nó thì tiểu nữ oa 6 tuổi này có lẽ sẽ khuynh quốc khuynh thành . Đôi mắt bồ câu to tròn sáng long lanh, làn da trắng mịn màng , cái mũi cao nhỏ xinh , đôi môi nhỏ hồng hào xinh xắn , cũng may trùng tên với mình .

Ông trời ỉnh sống thêm một lần nữa , mình sẽ đem những gì học được ở hiện đại áp dụng ở nơi này , trước hết phải vào thành kiếm tiền , mấy người tưởng bỏ tôi ở lại đây là song sao , 20 năm đóng phim cổ trang với tôi tìm về thành dễ như trở bàn tay .

Tám tuổi cô đã bước vào thế giới điện ảnh , hai mươi năm liên tiếp luôn nhận được vai chính trong các bộ phim kiếm hiệp cổ trang , cô là nữ diễn viên xuất sắc được yêu thích nhất cả nước .

Bây giờ xuyên qua có bị hủy dung đi nữa cũng không quan trọng , cái quan trọng là phải có tài , chẳng mấy chốc cô đã vào được thành Hàng Châu , cô mỉm cười lạnh lẽo , chẳng có gì khác , giống y chan lúc mình đóng phim , được rồi , các người cứ chờ mà coi thứ rác rưởi các người vứt đi sống như thế nào nhé .

Cô dùng đá khắc lên gỗ dòng chữ < kiếm=“” tiền=“” mua=“” thuốc=“” chữa=“” thương=“”> , sau đó ngồi chồm hổm đặt tấm gỗ qua bên cạnh rồi lấy đá kê xung quanh , cô đặt một cái bát nước nể ở trước mặt sau đó cất giọng hát khiến mọi người phải dừng lại .

Giọng nam :

- Chim rừng lú lo , cảnh thơ mộng quá , đôi lời thăm hỏi đường đi đến ngôi trường , mắt nhìn hai lối khó mong thông đường , xin người chỉ giúp dùm cho hớ hơ hờ hớ hơ hờ hớ hơ hớ hớ hơ hớ hớ ... xin người chỉ giúp dùm cho .

Giọng nữ :

- Thưa công tử , đây miền nam núi chập chùng mà người đời đặt tên là Nam Sơn , nhiều lối đi lên tới ở ngôi trường , ngôi trường gần đây cách hai đèo , đường ta là nơi hướng đi sơn đèo .

Chưa gì mà cả phố bu lại , vắng tiền vào chén trà trò khen ngợi :

- Hay , kì diệu quá , ca hay quá , lần đầu tiên tôi được nghe đấy .

- Tội nghiệp thật , còn nhỏ vậy mà bị hủy dung rồi , thật đáng thương a .

- Trời , nói được cả giọng nam nữa kìa , thần kì quá đi mất .

- Hay quá đi , tôi đi các rạp hát mà chưa nghe được lời ca nào hay như vậy .

- Hay quá đi , thần kì quá đi .

Thiên Di mỉm cười tiếp tục hát trong sự vỗ tay khen ngợi .

Giọng nam :

- Vui thay thích thay tuổi xuân thì , nấu sủ sôi kinh chí chung cuồng , xin cho biết tên mình cùng quen nhau buổi ban đầu , suốt hát thông reo một lòng đều một lòng rằng mong biết tên huynh đài . Công tử tên gì xin cho biết ?

Giọng nữ :

- Kính thưa công tử , nhà có dư hàng trăm tên hầu , miền Kiết Giang là quê , còn tuổi xuân được trắng tròn , tôi tánh danh là Chúc Anh Đài . Còn quý danh công tử là chi ?

Giọng nam :

- Dạ thưa cùng Chúc công tử , cha tôi mất đi ha hà tuổi còn ấu thơ , mẹ già dưỡng nuôi ... ngày qua ngày qua há ha ha hà , tuổi mộng mơ vừa đúng trắng tròn trắng hờ hờ hờ hờ hờ hờ hờ hờ . Chuyện tình quê nhà qua ngày đủ ăn hờ hờ hờ hờ hờ , tôi tên Lương Sơn Bá .

Bỗng nhiên một thổi vàng đặt xuống làm mọi người sững sờ nhìn người kia , một lão thái thái cao quý nhìn Thiên Di nói :

- Có phải hay không Chúc công tử trong lời ca của con là nữ giả nam trang .

Thiên Di mỉm cười nói :

- Phải , có câu muốn giỏi phải học , đã học há phải trọng nam khinh nữ .

- Nói hay lắm , cháu gái đồng ý theo ta về nhà để ta chăm sóc cháu không .

Lão thái thái nhìn Thiên Di ánh mắt hài lòng , Thiên Di nói chuyện một cách nghiêm túc :

- Tại sao con phải theo người .

- Ta có thể cho con mọi thứ con muốn , mọi thứ con cần .

Thiên Di mỉm cười cầm chén tiền lên , cô đứng dậy nói :

- Được , chỉ cần người cho con một cái danh hiệu con liền đi theo người .

- Làm cháu gái ta .

- Lão thái thái , không được đâu ạ .

Một người phụ nữ khoảng 46 , 47 tuổi chen lời làm cho lão thái thái tức giận hừ lạnh :

- Ta nói được liền được , mau lên xe ngựa trở về .

Người kia nín thin cúi đầu , lão thái thái dắt tay Thiên Di đi lên xe ngựa , mọi người xôn xao một lúc rồi cũng giải tán , Thiên Di mỉm cười nói :

- Thiên Di có tay có chân sẽ không ăn không ngồi rồi , sẽ chăm sóc cho người , nếu người đã xem con là cháu gái vậy con có nên gọi người một tiếng hoàng tổ mẫu không thưa Thái hậu .

Lão thái thái ngạc nhiên nhìn Thiên Di , bà cười lớn :

- Ha ha , đứa nhỏ này ... con thật thông minh , làm sao con biết được .

- Nhìn cách đi của người , còn có mảnh ngọc bội trên hông của người nữa .

Bà gật đầu hài lòng , đứa nhỏ này tư chất thông minh lại hiểu chuyện , tiếc thay một tiểu mỹ nhân như vậy lại bị hủy dung .

- Có vẻ như mặt của con vừa mới bị phỏng .

- Vâng , chắc cũng vì thế mà cháu bị cha mẹ vứt đi .

- An tâm , về cung ta sẽ mời thái y chữa cho con , ít nhiều thì nó cũng sẽ lành một chút .

- Tạ hoàng tổ mẫu quan tâm , Thiên Di không sao .

Bà đưa tay vuốt đầu Thiên Di , đứa nhỏ này thật đáng thương , còn bé thế mà phải chịu khổ , có con gái thông minh như vậy mà không biết trân trọng , cha mẹ đứa nhỏ này thật là ...

2. Chương 2 : Sắc Phong Thiên Di Làm Quận Chúa .

Đến hoàng cung , Thái Hậu dẫn Thiên Di đến Từ Ninh Cung sai nô tỳ hầu hạ nàng tắm rửa , một lát sau tiểu nữ oa lem lốc trở thành một tiểu nữ oa cao quý lộng lẫy , Thiên Di nhún người giữ tư thế hành lễ :

- Thiên Di thỉnh an Hoàng tổ mẫu , Hoàng tổ mẫu vạn phúc kim an .

Thái hậu cười cười nói :

- Ô , đứa nhỏ này thật biết quy củ a , mau đứng lên ... lại đây để ai gia nhìn mộ chút .

- Tạ hoàng tổ mẫu .

Người hầu bên cạnh Thái hậu kinh ngạc nhìn tiểu nữ oa 6 tuổi thông hiểu lễ nghi mà hai mắt không thể chớp , thật không thể tin được .

Thái hậu bế Thiên Di ngồi trên đùi , lại thấy Thiên Di nhỏ giọng :

- Không được đâu thưa hoàng tổ mẫu , thế này là con mạo phạm người .

- Không sao , Thiên Di ... ai gia cho con cái này , từ bây giờ con là Thiên Di quận chúa , cầm cái này con muốn đi đâu trong cung liền đi a .

Thiên Di cầm lấy tấm kim bài nhìn một chút rồi trả lại nói :

- Cái này là do Thái thượng hoàng tặng cho hoàng tổ mẫu , Thiên Di không thể nhận được đâu .

Lần này Thái hậu và người nô tỳ mới hoảng sợ nhìn tiểu nữ oa trước mặt , chỉ nhìn một chút liền biết là cái gì , quả thật tài trí hơn người . Thái hậu quả thật nhìn tiểu nữ oa này thuận mắt liền nói :

- Thiên Di , cầm lấy đi , con mà không nhận ai gia sẽ không được vui đâu a .

- Vâng , Thiên Di tạ ơn Hoàng tổ mẫu .

Thiên Di cho kim bài vào tay áo , ánh mắt tà mị rũ xuống , trên môi mỉm cười , cô trường xuống đất nhỏ nhẹ nói :

- Người đi đường mệt mỏi , Thiên Di xoa bóp cho người .

Nói xong nàng bỏ giày trèo lên ghế xoa bóp cho Thái hậu , Thái hậu hai mắt lim dim , cảm thấy thoải mái vô cùng , bà nói nhỏ :

- Dễ chịu quá ... thoải mái quá ... Thiên Di thật là ngoan a ...

- A ... Diễm Xảo , mau sai Tiểu cảnh tử đi gọi Sở thái y đến đây cho ai gia .

- Vâng , thưa Thái hậu .

Thiên Di cười lạnh , Sở Cung Hữu ... ta thật muốn xem phải ứng của ông như thế nào khi nhìn thấy ta a , ông bắt nhân đừng trách ta bất nghĩa .

- Hoàng tổ mẫu , Thiên Di gọt trái cây cho người ăn a .

Thái hậu hết sức ngạc nhiên , đứa nhỏ 6 tuổi này làm sao có thể làm được , nhưng khi bà nhìn Thiên Di gọt quả táo hết sức điêu luyện bà mới gạt đầu thầm khen , đứa nhỏ này gọt táo không phạm đứt vỏ ...tốt ... tốt lắm .

Thái hậu ăn táo , ngoài cửa có tiếng truyền gọi :

- Truyền Sở thái y triệu kiến .

Sở Cung Hữu cúi đầu đi vào quỳ xuống hai tay chống xuống đất nói :

- Hạ thần Sở Cung Hữu tham kiến Hoàng thái hậu , hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế .

- Bình thân .

- Tạ hoàng thái hậu .

Thái hậu đi thẳng vào vấn đề :

- Ai gia muốn khanh tới xem thử có cách nào chữa vết bỏng cho Thiên Di của ai gia không .

Sở Cung Hữu lặng đi , vết bỏng ... Thiên Di ... không thể nào ... làm sao có thể , ông ngẩn đầu nhìn lên lại thấy Thiên Di đang chăm chú gọt quả táo , ông la lên theo phải xạ rồi té ngồi xuống đất :

- Aah ...

Cùng lúc đó Thiên Di cũng a một tiếng , táo và dao rơi xuống đất , máu từ tay chảy ra , cô òa khóc kêu lên :

- A ... đau quá ...hu hu hu

Thái hậu tức giận chỉ tay về phía Sở Cung Hữu quát to :

- Người như thế nào lại làm cho Thiên Di của ai gia hoảng sợ ... người tới lỗi hẳn ra ngoài tiền sảnh đánh 100 gậy cho ai gia .

- Thiên Di ngoan đừng khóc , mau truyền thái y khác cho ai gia .

- Xin hoàng thái hậu tha mạng ... xin người tha mạng ...

Thiên Di thút thít nói :

- Hoàng tổ mẫu đừng trách Sở thái y , chỉ là do Thiên Di xấu xí làm cho Sở thái y hoảng sợ , là Thiên Di không tốt .

Thái hậu thở dài nói :

- Cái đứa nhỏ này , được rồi ... Sở thái y mau tới xem cho Thiên Di của ta , làm nó giập mình lần nữa cần thận cái đầu của người đó .

- Vâng , tạ hoàng thái hậu tha mạng .

Ông run rẩy sợ hãi băng bó cho Thiên Di , Thiên Di nhếch miệng cười nói :

- Thiên Di cũng họ Sở nha , nhưng cha mẹ Thiên Di bỏ rơi Thiên Di rồi .

Sở Cung Hữu thót tim , toàn thân run rẩy không dám nhìn vào mắt của Thiên Di , thái hậu hừ lạnh nói :

- Hồ đồ còn không nở ăn thịt con , dám bỏ rơi Thiên Di của ta , để ta bắt được ta xử phạt .

Nhìn Sở Cung Hữu lúng túng đánh rơi cả lọ thuốc , Thiên Di cười thích thú , cô quay sang nhìn thái hậu cười ôn nhu dễ thương .

- Hoàng tổ mẫu , Thiên Di muốn đi ra ngoài một chút a .

- Ừm , cần thận một chút nhé .

- Vâng , Thiên Di lui trước .

Cô chạy ra ngoài hí ha hí hửng , Sở Cung Hữu cũng cáo lui ra sau đó , ông đi theo Thiên Di lại nghe Thiên Di nói với giọng khinh bỉ :

- Ông không ngờ phải không , ngày hôm qua ông bỏ rơi tôi ... ngày hôm nay gặp tôi ở đây chắc là ông sốc lắm nhỉ .

- Thiên Di , phụ thân ...

Thiên Di quay lại cười lạnh lẽo :

- Xin lỗi , Thiên Di tôi là trẻ mồ côi a , có phải hay không ông nên hiểu một ít quy cũ nhỉ , tôi bây giờ là Thiên Di quận chúa a .

Nói hết câu cô liền bỏ đi , chỉ vì một chút danh dự mà vứt bỏ con ruột của mình , con gái ông đã chết rồi , Thiên Di bây giờ là Thiên Di ở thế kỷ 21 a , và tôi sẽ không tha thứ đâu .

Sở Cung Hữu ánh mắt hồi hận ăn năng đứng yên tại chỗ , Thiên Di đi tới ngự hoa viên thì gặp mấy cung nữ , họ la lên :

- Á ...

Thiên Di làm lơ bọn họ , nhìn cũng đủ biết là họ sợ gương mặt của nàng rồi , đi tiếp cô nhìn thấy một đám phi tần của hoàng thượng đang thưởng hoa tán gẫu , có người nhìn Thiên Di rồi la lên ngất xỉu :

- Á ...

- Duệ quý phi ... mau tỉnh lại đi a ...

- Thái y ... người tới gọi thái y ...

- Cái con nha đầu xấu xí kia làm Duệ quý phi ngất xỉu a ... mau bắt nó lại .

Thiên Di khuôn mặt lạnh tanh , muốn đi qua ngự hoa viên hái một ít hạt sen để lấy tâm sen ... ai dè gây ra chuyện . Thị vệ chia kiếm về phía Thiên Di , Thiên Di rút kim bài giờ ra chưa kịp nói thì có tiếng vọng tới :

- Hoàng thượng giá lâm .

Thiên Di quay sang nhìn tay vẫn nắm kim bài , đám thị vệ quỳ xuống , phi tần và cung nữ cũng quỳ xuống hành lễ :

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế .

Hoàng thượng nhìn Thiên Di đột nhiên đi tới quỳ xuống ở tư thế tôn kính :

- Nhi thần thỉnh an thái thượng hoàng .

Mấy thái giám quỳ theo , mấy người kia hoảng sợ , mặt mày chuyển xanh , Thiên Di nói nhỏ :

- Hoàng thượng xin đứng lên .

- Tạ thái thượng hoàng .

Thiên Di nhún người hành lễ :

- Quận chúa Thiên Di thỉnh an hoàng thượng , hoàng thượng vạn phúc kim an .

Hoàng thượng hơi sững sờ nhìn tiểu nữ oa trước mặt rồi nói :

- Quận chúa Thiên Di , ngươi là do thái hậu tấn phong .

- Vâng .

- Tất cả đứng lên đi , rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?

Thiên Di nhẹ nhàng nói với hai hàng nước mắt :

- Xin hoàng thượng tha tội , Thiên Di vốn là đi qua ngự hoa viên hái một ít hạt sen để lấy tâm sen về chữa bệnh cho thái hậu , ai ngờ diện mạo của Thiên Di xấu xí làm kinh sợ các phi tần của người ... xin hoàng thượng tha cho Thiên Di ... hu hu hu hu ...

- Thái hậu bệnh ư , lập tức đến Từ Ninh Cung .

Thiên Di thở phào một cái , đám người kia cuối đầu nói :

- Cung tiễn hoàng thượng .

Thiên Di tranh thủ hái một ít hạt sen gần bờ rồi trở về , Thiên Di đi vào hành lễ :

- Thiên Di gặp qua hoàng thượng , hoàng tổ mẫu .

- Đứng lên đi , Thiên Di ngoan ... mau qua đây với ai gia .

Thiên Di đi đến bên thái hậu nhanh nhẩu nói :

- Thiên Di biết tâm sen tính hàn , không độc , có tác dụng thanh tâm an thần , chữa mất ngủ , giải nhiệt trừ cảm nắng , suy nhược cơ thể , hoa mắt chóng mặt nên hái một ít về cho hoàng tổ mẫu dùng a .

- Đứa nhỏ này thật ngoan a , hoàng thượng nhìn xem Thiên Di mặt mày sáng sủa lại thông minh chưa này , ai gia muốn cho Thiên Di đi học ở thượng thư phòng a .

- Con không đi đâu , con ra ngoài thôi người ta đã sợ chết khiếp rồi .

Hoàng thượng nhìn Thiên Di mỉm cười nói :

- Không sao , trăm sẽ sai người làm cho con một tấm lụa che mặt , con cứ đến thượng thư phòng học đi nha .

- Thiên Di của ai gia là dễ thương nhất , ai bắt nạt con cứ về mách với ai gia , ai gia làm chủ cho con .

Thiên Di mỉm cười , lụa che mặt chắc là thêu hoa mẫu đơn lên đó để che đi khuyết điểm , chưa bao giờ dùng thử , mới chỉ nghe nói qua , đến thượng thư phòng cũng tốt dù gì mình học ở đó mười lăm lần rồi , thêm một lần nữa chắc không sao .

3. Chương 3 : Nói Có Sách Mách Có Chứng .

Thiên Di 1 thân lục y , chiếc khăn lụa che đi nửa dưới khuôn mặt nàng , má phải có 1 hình bông hoa mẫu đơn lớn , Thiên Di nghĩ ngợi đưa tay gõ nhẹ lên bàn , bên cạnh có một tờ giấy chuyển qua , cô ngạc nhiên uể oải nói :

- Cái gì vậy ?

Thái tử Vũ Thiên Ân liếc nàng trả lời :

- Đề thi .

Chắc chắn , cái đề thi con nít ranh này đưa ình làm gì , cô nhìn nhìn chấm bút lông viết lên , người ta suy nghĩ chưa ra câu trả lời cô đã trả lời xong 20 câu rồi đứng lên đi tới chỗ thầy Tô Uy Chấn nói :

- Em xong rồi , em xin phép ra ngoài .

Cô đi ra ngoài trong sự ngạc nhiên của cả lớp , thầy Tô nói :

- Thiên Di vừa vào học ai đưa em ấy đề thi vậy .

- Là em ạ , em thấy dư một tờ liền đưa .

- Được rồi , cả lớp làm bài đi .

Thầy Tô nhìn bài của Thiên Di kinh ngạc không thôi , sao tiểu nữ oa 6 tuổi có thể thông minh như vậy , đây đều là đề giành cho lứa 10 tuổi trở lên , mới đầu ông còn sợ Thiên Di theo không kịp các ca ca và tỷ tỷ của mình nhưng giờ nhìn lại ... lại thấy mình lo quá xa , Thiên Di cư nhiên là một nhân tài a , hèn gì thái hậu cho Thiên Di học vượt cấp .

Giờ giải lao Thiên Di dưới gốc cây nằm ngủ , mọi người chơi vui vẻ bỗng dưng có người đi đến chỗ Thiên Di gọi :

- Thiên Di , Thiên Di .

Thiên Di gãi gãi mép tai trái , phần dây ở bên tai trái tuột ra theo gió bay xuống đất để lộ ra một nửa khuôn mặt trắng nõn càng nhìn càng yêu , nửa kia được Thiên Di một tay gối một tay gác lên che đi , Cô bưng tỉnh mở hai mắt dùng tay trái chụp lấy phần dây đeo lại vào tai , sau đó đứng lên bỏ đi .

- Kiến Văn , đệ làm gì ở đây .

Thái tử Vũ Thiên Ân tò mò đi đến hỏi , Kiến Văn mặt mày ửng đỏ nói :

- Rủ Thiên Di cùng chơi , muội ấy có một mình à , chắc buồn lắm .
- Các huynh chơi với nó làm gì , một oa nhi xấu xí như nó thì biết cái gì , nếu không phải hoàng tử mẫu thương nó cho nó tới đây học thì con lâu nó mới được ở đây .
- Công chúa Uyển Cần nhìn Thiên Di khinh bỉ , cái nha đầu xấu xí dám hù dọa mẫu phi của ta sợ đến ngất , còn lâu ta mới chơi với người .
- Ta cũng nghĩ thế á , lúc này ta đưa đề thi cho nó , nó còn vẽ bậy lên đó khiến thầy Tô rất giận a .
- Đi thôi ... đi thôi ... kệ nó đi .
- Uyển Cần kéo Thiên Ân và Kiến Văn đi qua chỗ tập võ của thượng thư phòng , Kiến Văn vẫn nhìn Thiên Di sau đó rời đi . Giờ học cờ vậy , Uyển Cần che miệng cười ra tiếng :
- Ha ha , ta nói rồi mà ... mấy người không phải là đối thủ của ta .
- Uy , Uyển Cần chơi giỏi như vậy ở đây chỉ có thầy Tô mới đấu lại thôi .
- Thiên Di ngáp một cái liếc qua nói nhỏ :
- Có vậy mà cũng giải không được .
- Một công chúa ở bên cạnh Thiên Di nói :
- Vậy muội giải được không ?
- Tất cả quay lại nhìn , Uyển Cần đứng lên tức giận nói :
- Tỷ nói vậy là có ý gì ?
- Ta không có ý gì hết , chỉ là nghe Thiên Di bảo có vậy mà cũng không giải được nên ta mới nói .
- Uyển Cần trừng mắt nhìn Thiên Di nói :
- Vậy người thử đi , chỉ là đồ bỏ đi thì làm được cái gì ?
- Thiên Di lạnh lùng lời nói kiêu ngạo :
- Ta giải được người mất cái gì ?
- Ta cái gì cũng mất .
- Thiên Di thở dài , đi đến cầm giấy bút đưa cho Uyển Cần rồi nói :
- Viết đi , nếu ta giải được người bị đánh hai mươi gậy , nếu ta không giải được ta bị đánh hai mươi gậy .
- Uyển Cần khí tức hùng hực , nha đầu được lắm ... ở đây chỉ có thầy Tô mới phá được nước cờ của ta thôi , lần này người chết chắc rồi , cô giựt giấy và bút kê lên bàn rồi viết . Thiên Di ấn ngón tay lên mực đỏ trong một chiếc hộp rồi in lên giấy , cô xếp nó lại cho vào tay áo , ranh con muốn đấu với ta ư ... về học thêm mười năm nữa đi , cô đi đến cầm lên con cờ đen đặt lên một điểm khiến cho Uyển Cần tức đến nổi trắng bệch , toàn thân cứng tại chỗ như cột nhà .
- Công chúa tự sử đi nhé , ta đi trước .
- Đi đến khu luyện võ , một mũi tên gỗ bay đến cắm lên đầu tóc của Thiên Di , cô đen mặt , lại nghe thấy tiếng cười lớn :
- Ha ha ha . thấy không ... ta nói ta bắn là bách phát bách trúng mà .
- Thiên Di rút cây tên ra , mặt mày cau có , cô đi đến nói :
- Người bắn cung giỏi như vậy có muốn đấu với ta một lần không .
- Ha ha ha , mắc cười thật ... người yếu như vậy ta sợ cung người còn cầm không nổi huống chi là kéo căng dây cung .
- Ha ha ha .

Tất cả hòa nhau cười nhạo Thiên Di , chỉ có Kiến Văn vẫn bình thường đi đến chỗ Thiên Di nói :

- Thiên Di ... bỏ qua cho thái tử đi ... huynh dẫn muội qua kia chơi có được không .

- Kiến Văn , đệ đừng có chơi với nó .

- Thiên Ân , huynh thôi đi có được không , muội ấy chỉ mới 6 tuổi , chúng ta lớn như vậy đi ăn hiếp 1 đứa con nít thì hay ho gì .

- Các người thôi đi , ta hỏi người có muốn đấu không .

Thiên Di quát lớn , chỉ tay về phía Thiên Ân , lại nghe thấy cậu hừ lạnh phớt lờ :

- Ta không chấp với con nít .

- Người cùng lắm chỉ hơn ta 5 tuổi , chẳng có gì to tát , trừ khi người sợ thua ta .

Thiên Ân như bị người ta chạm trúng lòng tự ái liền nói to :

- Ta mà thua người ư , mơ đi , đấu thì đấu .

- Người thua cuộc sẽ bị treo ngược 1 nén nhang , người dám không ... thái tử .

- Ta đương nhiên dám , nói đi người muốn thi như thế nào .

- Ba mũi tên phải bắn trúng hồng tâm ba bằng tên kia với thời gian nhanh nhất , mời thái tử .

- Được , có thể nào cũng đừng trách ta .

Kiến Văn lo lắng kéo tay Thiên Di nói :

- Muội thật là ngốc , để huynh thay muội đấu với huynh ấy , thua huynh sẽ chịu phạt .

Thiên Di ngạc nhiên mỉm cười nhẹ nói :

- Chuyện của ta để ta tự giải quyết , huynh đứng qua một bên .

- Muội ...

Kiến Văn sắc mặt khó coi đứng qua 1 bên , Thiên Ân đã đứng vào vị trí cười khinh bỉ :

- Bây giờ người bỏ cuộc vẫn còn kịp đấy ha ha ha .

- Bất quá trong từ điển của ta không có hai từ bỏ cuộc .

Thiên Di nhắc cung lên , đeo túi đựng tên khoác lên vai , tiểu tử người xem thường ta quá rồi , chỉ nghe người kia hô lớn .

- Chuẩn bị , bắt đầu .

Nói xong hần dốc đồng hồ cát xuống , Thiên Ân dương cung bắn đi một tên nhanh như chớp trúng ngay hồng tâm , đang tính bắn mũi tên thứ hai thì khung lại nhìn Thiên Di 1 lúc nắm 3 mũi tên dương cung nằm ngang , cô buông tay ba mũi tên bay đi 3 hướng trúng 3 hồng tâm , cô vút cung xuống đất hừ lạnh :

- Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy , thái tử người thua rồi .

Thái tử run rẩy , không thể tin vào mắt mình được nữa , cung trên tay rơi xuống đất ... mình thua một tiểu nữ oa , mọi người xầm xì to nhỏ , Kiến Văn ngạc nhiên không ít , cậu liếc qua tay của Thiên Di , tay cô run run ần ần , cậu chạy tới kéo Thiên Di đi .

- Muội đi theo huynh .

Cậu kéo Thiên Di ngồi xuống gốc cây , lấy ra một lọ thuốc rồi nắm lấy tay cô nhẹ nhàng đổ thuốc lên xoa xoa rồi nói :

- Lần sau muội đừng làm như vậy nữa .

- Huynh quan tâm ta làm gì , huynh chơi với ta sẽ bị họ ghét bỏ đó .

- Kệ họ , huynh không quan tâm .

Thiên Di rút tay lại tựa đầu vào thân cây , đứa nhỏ này muốn làm bạn với mình sao , sẽ không đâu ... rồi nó sẽ bỏ rơi mình khi nhìn thấy gương mặt của mình thôi , cô thở một hơi thật dài nói :

- Mặt của ta bị hủy dung rồi , xấu xí đến nỗi hù chết người ta đấy .

- Vậy muội hù thử xem huynh có chết không .

Kiến Văn một khuôn mặt nghiêm túc nhìn Thiên Di , hẳn nghe nói trên mặt Thiên Di có vết bỏng lớn lắm , chắc hẳn nàng đau lắm , còn nhỏ thế mà thương tổn nặng như vậy .

- Huynh muốn xem liền cho huynh xem .

Thiên Di tháo khăn xuống , hai mắt Kiến Văn mở to sững sốt , tay cậu run run sờ lên má phải của Thiên Di nơi vết thương bắt đầu kết vảy .

- Chắc muội đau lắm ... Thiên Di muội thật kiên cường ...

- Không sợ sao .

- Sao huynh phải sợ , ngồi yên để huynh thoa thuốc uội .

Kiến Văn đổ thuốc ra tay trái xóa nhẹ lên mặt Thiên Di khiến hai mắt cô nhắm lại , má phải không còn nhứt nữa chỉ như có dòng nước mát rội lên . Kiến Văn khưng lại , năm ngón tay in lên mặt che đi vết bỏng của Thiên Di ... nếu muội ấy không có vết thương này có lẽ sẽ đẹp lắm . Cậu cúi xuống hôn lên môi của Thiên Di , hai đôi môi dính chặt vào nhau khiến Thiên Di mở to hai mắt , thằng nhỏ này dám hôn mình , cô đẩy hắn ra , hắn giật mình cuối đầu xin lỗi .

- Xin lỗi Thiên Di , mẫu thân huynh bảo con chỉ được hôn cô gái mà con thích , huynh thích muội nên mới ...

- Huynh thích ta .

Kiến Văn gật đầu , Thiên Di vỗ tay lên trán hai mắt rũ xuống :

- Vậy huynh có hiểu tâm nam nữ thụ thụ bất thân không .

- Hiểu .

- Vậy giờ huynh định làm gì để xin lỗi .

- Huynh ... huynh làm ngựa uội cưới .

Nói xong cậu quỳ xuống bò bằng bốn chân quay qua nhìn Thiên Di :

- Muội mau ngồi lên đi .

Thiên Di bật cười thành tiếng , lâu rồi cô không vui như vậy , cô trèo lên hai chân bỏ qua 2 bên , tay vịn hai vai của Kiến Văn sau đó cười lớn :

- Ngựa ơi mau chạy a , chạy nhanh lên a .

Toàn bộ cảnh này gần như bị mấy cung nữ nhìn thấy hết , họ trông hai người còn rất vui vẻ . Lúc Thiên Di trở về chỗ Thái hậu , vừa vào cửa đã có sát khí bắn tới , Thiên Di nhún người nhỏ tiếng nói :

- Thiên Di thỉnh an hoàng tổ mẫu , hoàng tổ mẫu vạn phúc kim an , hoàng hậu nương nương cát tường , Duệ quý phi cát tường .

Duệ quý phi đã gặp qua , người kia cư nhiên là hoàng hậu nương nương , chắc là đến vấn tội mình . Thiên Di cúi đầu , thái hậu vẻ mặt không vui nhìn Thiên Di rồi nói :

- Thiên Di , ai gia nghe nói con mang thái tử treo ngược lên cây , mang Uyển Cần công chúa đánh 20 gậy có đúng không .

- Dạ không ạ , Thiên Di không có làm .

Hoàng hậu trừng mắt đứng lên quát :

- Người còn chối .

Thiên Di mở miệng :

- Nói có sách mách có chứng , hoàng hậu có gì làm chứng không .

Hoàng hậu tức đến nghẹn lời , chẳng qua nàng chỉ nghe thuộc hạ của thái tử nói lại chứ không có chứng cứ . Thiên Di đi đến chỗ thái hậu nhỏ giọng :

- Bẩm hoàng tổ mẫu , con và thái tử thi bắn cung , ai thua sẽ bị phạt ... xuất phát từ công bằng , chính miệng thái tử nói đồng ý ai thua sẽ bị treo ngược 1 nén nhan , nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy ... lời của thái tử đã nói ra rồi không thể rút lại . Còn chuyện công chúa bị đánh hoàn toàn là do tỷ ấy tự nguyện ạ .

Thiên Di lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy đưa cho thái hậu , thái hậu xem xong tức giận vứt tờ giấy lên bàn nói lớn :

- Một đứa là thái tử , một đứa là công chúa , hai người đã dạy chúng nó cái gì thế hả , Thiên Di nó mới có 6 tuổi , ai gia gởi nó đến thượng thư phòng là để học chứ không phải để bị bắt nạt ... các người làm ai gia tức chết mà ... khụ ...khụ ...

- Hoàng tổ mẫu ... người uống chút nước đi ạ .

- Mẫu hậu , người không sao chứ ạ .

Thiên Di lấy nước đưa cho thái hậu , hai người kia bất an đi đến lại nghe thái hậu nói :

- Đi ra ngoài .

Cả hai nhìn nhau rồi nhún người đi ra :

- Thần Thiếp lui trước .

Thiên Di xoa xoa huyệt thái dương cho thái hậu , cô có chút áy náy rụt rè nói :

- Thiên Di xin lỗi hoàng tổ mẫu .

Lại thấy thái hậu nắm lấy tay cô kéo cô ngồi xuống nhỏ nhẹ yêu thương .

- Sao con phải xin lỗi , không phải là ta không biết chứ thái tử ở thượng thư phòng bắn cung rất giỏi , Uyển Cần chơi cờ vậy lại càng giỏi , chúng như vậy là đang làm khó cho con .

- Thiên Di không sao thưa hoàng tổ mẫu .

Thiên Di rút đầu vào ngực thái hậu , bà cũng không hiểu tại sao lại yêu thương Thiên Di còn hơn cả cháu ruột , ở bên đứa nhỏ này bà cảm thấy rất vui .

4. Chương 4 : Ta Không Thích .

Mấy ngày rồi đi học nàng không có thấy thái tử và công chúa Uyển Cần , nàng được Kiến Văn dẫn đi chơi khắp nơi trong hoàng cung , nàng bây giờ như lấy được kí ức thời thơ ấu , hồn nhiên vui vẻ rong chơi suốt ngày , có hôm trời mưa to nàng cùng Kiến Văn tắm dưới trời mưa một ngày sau đó bị thái hậu mắng một trận , cũng may cả hai không bị cảm lạnh .

Thiên Di ngồi trước gương đồng xoa lên mặt một lớp thuốc do Sở Cung Hữu bào chế , có tác dụng làm mát vết thương tạo thành một lớp keo mỏng bảo vệ sự đóng vảy ở vết thương để tránh bị nhiễm trùng . Cái này rửa bằng nước ấm mới trôi hay là mình thử dùng thêm một ít phấn che đi , cô bắt đầu trang điểm sau đó gặt đầu hài lòng .

- Tuyệt , thuốc này thoa lên mặt kèm thêm một tý phấn là không nhìn thấy gì luôn .

Cô vui mừng chạy ra khỏi phòng ngủ của thái hậu kêu lên :

- Hoàng tổ mẫu ơi , người nhìn xem Thiên Di xinh không này .

Cô khựng lại nhìn người vui vẻ nói :

- Thiên Di thỉnh an hoàng thượng , hoàng thượng vạn phúc kim an , Thiên Di gặp qua thái tử , thái tử an khang .

- Mau đứng lên đi , Thiên Di làm trẫm giật mình đấy , vết thương của con đâu rồi .

Thiên Di mỉm cười hai tay áp nhẹ lên mặt :

- Thuốc của Sở thái y thật tốt , Thiên Di bôi lên rồi thêm một tý phấn thì không còn thấy gì nữa , tuy chỉ là tạm thời thôi nhưng Thiên Di rất vui a .

Thái hậu mừng rỡ ngoắc tay :

- Đâu , Thiên Di lại đây cho ai gia xem nào .

Thiên Di đi đến gần đầu nghiêng qua trái , chỉ thấy thái hậu vui vẻ hài lòng :

- Tốt ... rất tốt , ai gia phải trọng thưởng cho Sở thái y mới được .

- Mẫu hậu nói phải , việc này để nhi thần lo liệu xin mẫu hậu an tâm .

Thiên Di liếc sang nhìn thái tử , cậu đã quay mặt đi hướng khác từ bao giờ , cô phớt lờ cậu quay sang nũng nịu với thái hậu :

- Hoàng tổ mẫu cho Thiên Di đi ra ngoài cung gặp Kiến Văn huynh đi có được không ... hoàng tổ mẫu ... nha ... nha ... cho Thiên Di đi đi mà ...

Thái hậu 1 ngón tay ấn nhẹ lên trán của Thiên Di :

- Được rồi , nhưng mà con không được giống như lần trước nghe chưa .

Thiên Di vui vẻ , làm con nít thật vui nha , suốt ngày đi chơi , lần này ra khỏi cung đến phủ vương gia phải tranh thủ chơi cho thỏa thích mới được .

- Thiên Di cảm ơn hoàng tổ mẫu , hoàng thượng Thiên Di lui trước , thái tử Thiên Di lui trước .

Thiên Di ra khỏi , thái hậu khen ngợi nói :

- Hoàng thượng con thấy để Thiên Di làm thái tử phi liệu có được không , con bé rất có tố chất a .

- Chuyện này ... nhi thần nghĩ để Thiên Ân quyết định đi .

Thiên Ân cúi đầu mặt đỏ từ lúc nào lí nhí nói :

- Cũng được ạ .

Thái hậu mỉm cười :

- Tốt ... tốt lắm ha ha ha .

Thiên Ân mấy ngày trước cũng đã thấy qua khuôn mặt thật bị bóng của Thiên Di , hắn cũng không sợ hãi mà cảm thấy thương xót , hắn muốn chăm sóc nàng lấp đầy những thương tổn mà nàng đã chịu . Thiên Di được thị vệ bế xuống xe ngựa , cô chạy vào phủ thì bị ngăn lại :

- Đứa nhỏ , người là ai mà chạy vào phủ vương gia .

Đám thị vệ đi tới vùng kiếm lên nói lớn :

- Vô lễ , dám ngang nhiên cản đường Thiên Di quận chúa .

Hai tên giữ cổng bần rùn , từ trong vọng ra tiếng nói :

- Chuyện gì vậy ?

Vương gia đi ra , Thiên Di chưa từng gặp người này , đưa mắt quét qua toàn thân người kia , cô rút kim bài giơ lên :

- Vương gia , ta là Thiên Di quận chúa .

Vương gia giật mình quỳ xuống khiến hai tên giữ cổng quỳ theo , ông cúi đầu nói :

- Thần Vũ Tư Trầm cung nghênh thánh giá .

- Đứng lên đi .

- Tạ thánh ân .

Vương gia nhìn Thiên Di vẻ mặt tò mò hỏi :

- Không biết quận chúa đến phủ có việc gì không .

- Ta muốn gặp Kiến Văn huynh a .

- Mời quận chúa .

Thiên Di gặp được Kiến Văn liền bỏ nhào lên người cậu đòi cậu dẫn đi chơi . Cả hai đi ra phố chơi , Kiến Văn nhìn Thiên Di chăm chăm từ lúc gặp đến giờ , lại thấy cô cười sáng lạng :

- Huynh nhìn muội làm gì , muội chỉ là xinh hơn 1 chút thôi mà .

- Huynh biết , chúng ta ra đồng lúa chơi đi .

- Được .

Thiên Di một tay nắm cây cỏ lồng vực một tay nắm tay của Kiến Văn nằm trên nền cỏ xanh cạnh đồng lúa , cả hai nhìn bầu trời trong xanh xen thêm vài đám mây trắng , hít thở cái không khí mát rượi .

- Huynh nhìn đám mây kia đi , rất giống con ngựa phải không .

- Ừm , kể đó là cái bánh bao a .

- Quả đào mà .

- Là bánh bao , quả đào làm gì to như vậy .

- Ừ ừ , nhắc tới bánh bao muội lại đói .

- Vậy chúng ta về mua bánh bao ăn a .

Thiên Di bật dậy chạy đi cười hi hi ha ha :

- Đố huynh bắt được muội đấy ... ha ha ...

- Được thôi ... đứng lại đó ... không được chạy ...

Kiến Văn ôm lấy Thiên Di , cô dẩy lên cười ha ha :

- Buôn muội ra ... ha ha ha ...

- Huynh không buôn đấy .

Cả hai ngã ra đất cười lớn , sau đó Kiến Văn lại nói :

- Thiên Di mẫu thân ta bảo , nam nhi và nữ nhi muốn ở bên nhau mãi mãi thì phải gả cho nhau , hay muội gả cho huynh đi .

- Ác , huynh có hiểu như vậy nghĩa là sao không ?

- Là mãi mãi cùng nhau một chỗ , không phải sao .

- Huynh yêu muội sao ?

- Ừm , huynh yêu muội .

Sau đó là một nụ hôn in chặt môi , Kiến Văn không biết tình yêu là thế nào nhưng khi thấy phụ thân và mẫu thân nói yêu nhau là phải hôn sau đó . Thiên Di nhắm mắt , con nít hôn thật khác biệt người lớn a. Cả hai tay trong tay đi trên phố thì gặp Thiên Ân , chưa kịp nói gì Thiên Ân đã đi đến tức giận kéo hai tay của hai người ra sau đó kéo Thiên Di đi .

- Chúng ta đi về .

- Nay , làm gì vậy ... buồn ra ... ta không thích .

Kiến Văn đi đến tách hai người ra kéo Thiên Di ra sau lưng mình rồi nói :

- Muội ấy nói không thích , huynh đừng làm như vậy nữa .

Thiên Ân giận run , tay nắm chặt hình nắm đấm , dựa vào cái gì để được nắm tay muội ấy còn ta thì không chứ , cậu đi tới túm áo Kiến Văn đâm ột cái vào mặt hét lên :

- Để dựa vào cái gì mà cần ta chạm vào thái tử phi của mình chứ .

Kiến Văn ngã nhào ra đất trong sự hoảng loạn của dân chúng , một câu thái tử phi làm Thiên Di bất động vài giây , sau đó cô nhìn thấy hai người kia đánh nhau , cô tới kéo hai người ra nói lớn :

- Hai người mau dừng lại cho tôi .

Cả hai không dừng còn hất mạnh tay ra khiến Thiên Di văng ra cả đầu và lưng đều đập vào tường , cô té ụp xuống bất tỉnh , máu phía sau đầu chảy xuống . Kiến Văn mở to hai mắt gọi lớn :

- Thiên Di ...

Cậu xô Thiên Ân ra chạy đến ôm lấy Thiên Di khóc nức nở :

- Thiên Di ... Thiên Di ... hu hu hu ...

Thiên Ân hoảng hốt rối loạn nói :

- Mau ... mau đưa muội ấy về ... nhanh ... nhanh lên ...

Kiến Văn khụy xuống nắm hai tay Thiên Di khoác qua vai mình , một tay nắm hai tay Thiên Di , tay còn lại đỡ mông cô , cậu công Thiên Di chạy về phủ , Thiên Ân chạy theo sau .

5. Chương 5 : Cấm Túc Bái Sư .

Ngoài cửa Từ Ninh Cung hai thân ảnh bé nhỏ đang quỳ gối , bên trong có tiếng khóc lóc quỳ gối cầu xin của hoàng hậu và vương phi .

- Mẫu hậu , xin người tha cho chúng nó một lần ... hu hu huhai đứa nó nhỏ dại ... xin người khai ân ... mẫu hậu ... hu hu ...

- Mẫu hậu , xin người tha cho thái tử và Văn nhi ...hu hu hu ... chúng nó đã quỳ nửa ngày rồi ...hu hu hu ... mẫu hậu ...

Thái hậu khí tức phủ người trừng hai mắt giận dữ chỉ tay ra cửa nói lớn :

- Vô luận kẻ nào cũng không được cầu xin , quỳ cho ta , quỳ cho đến khi nào Thiên Di tỉnh lại mới thôi .

Hoàng hậu và vương phi níu tà áo của Thái hậu khóc to :

- Mẫu hậu ...xin người khai ân ... mẫu hậu ... hu hu hu ...

Đều là cháu của người sao lại đối với tiểu nữ oa không có máu mủ kia tốt hơn , yêu thương hơn , tiếng khóc nức 1 lúc 1 to hơn , hoàng thượng khó sử nhăn nhó ngồi 1 chỗ , Thiên Di cảm thấy đầu như có ong bay vo ve , ong ong bùng bùng khó chịu , cô nhíu hai mắt rồi mở ra , miệng yếu ớt gọi :

- Hoàng tổ mẫu .

Cả người thái hậu run lên , bà mừng rỡ lay người đem hai thân thể kia rời ra , đi đến bên giường nhẹ nhàng nói :

- Con tỉnh rồi , con làm ai gia lo quá , Sở thái y nói con mà tỉnh là sẽ không việc gì , ngoan nghỉ ngơi đi a .

Thiên Di nghe thấy tiếng khóc liền ngó sang , chỉ thấy hai người kia mặt mày đỏ chót , hai mắt sưng húp nhìn cô mếu máo gào xin :

- Quận chúa , cầu quận chúa xin thái hậu đừng phạt thái tử và Kiến Văn nữa ... cầu xin quận chúa a ...ô ...ô ... hu hu hu ...

Cả hai rất sợ , vô luận thế nào cũng không nên chạm đến tiểu nữ oa này , chỉ biết hướng nàng cầu xin .

- Là do Thiên Di không tốt , xin hoàng tổ mẫu tha cho hai ca ca .

Thái hậu ánh mắt liếc qua hừ nhẹ :

- Được rồi , đem hai đứa nó về đi , trong khoảng thời gian này không cho phép tụi nó tới gần Thiên Di nữa bước .

- Tạ mẫu hậu , thần thiếp nhớ rõ .

Cả hai lui nhanh ra ngoài , Thiên Di mở miệng :

- Hoàng tổ mẫu , con muốn được chơi cùng với Kiến Văn huynh .

Không cho nàng chơi là muốn nàng buồn chết sao , chỉ nghe thái hậu nhỏ tiếng :

- Ta đã nói rồi , sẽ cho con mọi thứ , nhưng chuyện đó là không được , chờ con đến tuổi cài trâm ta sẽ ban hôn tấn phong con làm thái tử phi .

Thiên Di giật nảy cả người , cô lắc đầu bộ dạng không chịu nói :

- Con không thích đâu , thái hậu ban con cho Kiến Văn huynh đi .

Thái hậu đứng phắt dậy nói với vẻ tức giận :

- Hoang đường , con sao lại hồ đồ như vậy , trở thành thái tử phi tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ , ta là mang những thứ tốt nhất cho con rồi .

Hoàng thượng đứng lên hướng thái hậu trầm giọng :

- Mẫu hậu , nhi thần cho rằng việc này nên tạm hoãn lại , trước hết để Thiên Di nghỉ ngơi đã .

Thái hậu ần nhẹ trán trán an bản thân , quay lại nhìn Thiên Di rồi nói :

- Chuyện này tạm thời không nhắc nữa , nhưng mà ý ta đã quyết , con nhất định phải ở vị trí cao nhất này ... con nghỉ ngơi đi .

Thiên Di thở một hơi khó chịu , nàng là mang ơn người ta sao có thể không nghe , bất quá cười song liền vút hẳn qua một bên , chả làm mất lòng ai . Hoàng thượng và Thái hậu rời đi để lại Thiên Di một mình nằm ngây ngốc suy nghĩ cho đến khi một người liền thiếp đi .

Thiên Di cảm thấy ngọt ngào rồi , nàng cứ nhiên bị Thái hậu cấm túc không cho ra khỏi phòng , đã hơn một tháng rồi chưa gặp Kiến Văn huynh , không phải Thái hậu nhịn ăn ép cô thì cô đã có thể ra ngoài rồi , thực sự chán chết đi thôi , cô đi ra sau viện Từ Ninh Cung cầm một cành cây khô đánh lên trong không khí .

- Ya ... Ya ... hay ha ...

Lâu lắm rồi không tập kiếm đạo có chút cứng tay , chưa gì tay cầm kiếm liền mỏi , một đứa nha hoàn 14 tuổi đi đến cúi người thi lễ nói :

- Quận chúa , điểm tâm của người đã dọn , mời quận chúa dùng .

- Ừm .

Thiên Di vứt cành cây qua 1 bên , đi đến ngồi xuống ăn , Thái hậu đã đi qua chỗ Lan quý phi nhìn hoàng tử vừa chào đời rồi , một mình chán quá đi , Thiên Di thở dài nói :

- Quỳ Nhi , mang đàn tới đây .

Quỳ Nhi sửng sốt , không hiểu quận chúa muốn đàn làm gì nhỉ , cô cúi đầu nói :

- Vâng .

Một lát sau Quỳ Nhi đưa cho Thiên Di cây đàn cổ cầm rồi tự mình dọn đi thức ăn , Thiên Di nhìn móng tay rồi nhẹ nhàng đặt lên dây đàn gảy lên những âm thanh đầu tiên của bài Tình Nhi Nữ , cô nhìn tay trái lại nhìn sang tay phải , hai mắt chớp chớp cất giọng hát :

- Ngoài trời xanh , đôi bướm tung tăng lượn bay , mình bên nhau chan chứa tình đắm say , cùng mây gió ta gửi niềm ước mơ , tháng ngày , chung đôi sắc son tình ta . Tình yêu đã cho ta nồng say , nguyện muôn kiếp yêu không xa rời , kỷ niệm xưa in dấu trong tim người ơi , đừng xa cách ắt lệ ướt mi , tình ta sẽ mãi gửi trao đến người , người ơi thấu chăng lòng ta ?

Quỳ Nhi run rẩy không thể tin được 6 tuổi tiểu nữ oa quận chúa lại đàn và hát hay như vậy , nếu không phải chính mắt trông thấy , chính tai nghe được có đánh chết cô cũng không tin a . Có tiếng vỗ tay từ trên nóc nhà vọng xuống kể đó là tiếng cười lớn :

- Ha ha ... đứa nhỏ ta nhìn trúng người .

Thiên Di ngẩn đầu , xa xa nhìn thấy một thân bạch y lão tử tóc gần như bạc trắng đang nhìn cô chăm chăm , chưa kịp làm gì thì cô đã bị nhắc bổng bay trong không trung , lão tử tóc bạc vẳng xuống một tấm ngọc bội nói lớn :

- 10 năm sau gặp lại .

Quỳ Nhi sắc mặt trắng không còn chút máu , run rẩy cố gắng lắm mới hét lên được :

- Có thích khách ... có thích khách ... hần bắt mất quận chúa rồi ... a a a ...

Cô cầm lấy ngọc bội chạy đi . Một lát sau , Thái hậu nắm lấy ngọc bội trong tay run run rơi nước mắt , bà xoa xoa miếng ngọc bội sụt sịt khóc :

- Ông rời khỏi tôi ... giờ còn lấy mất Thiên Di ... ông là muốn tôi tức chết mà ... hic hic ...

- Mẫu hậu , xin đừng quá lo lắng , con nghĩ phụ hoàng là muốn dạy cho Thiên Di võ công a .

- Ta biết chứ , Thiên Di rất thông minh , ông ấy lâu như vậy vẫn chưa nhìn trúng ai , đương nhiên đối với Thiên Di sẽ hài lòng , không biết ta có thể đợi được ngày Thiên Di trở về hay không .

Hoàng thượng một bên lo lắng một bên trấn an :

- Được , sẽ đợi được , mẫu hậu an tâm .

Thiên Di nheo hai mắt , gió cứ thổi phà vào mặt , trước đây cô cũng hay bay như thế này nhưng là do dùng dây kéo , cô mở miệng nói :

- Thái thượng hoàng , người mang con đi đâu vậy , hoàng tổ mẫu sẽ rất lo a .

Trong lòng lão tử kích động ồ lên , quả nhiên nó biết mình là ai , khá lắm , ta cứ nhiên không nhìn nhầm người , ông cười phá lên :

- Tiểu nữ oa , ta muốn thu con làm đệ tử , ngoan ngoãn gọi ta 1 tiếng hoàng gia gia sư phụ đi .

- Hoàng gia gia sư phụ .

Võ công ở đây bá đạo như vậy không học thật uổng phí của trời a . Thiên Di mỉm cười thích thú , chỉ nghe thấy lão tử cười lớn vang xa .

6. Chương 6 : Cuối Cùng 2 Người Cũng Cùng Một Chỗ .

Tại một địa cốc hẻo lánh , một nam tử bay lên múa kiếm lả lướt , từ đầu 1 bóng người vọt đến bàn tay 5 đốt cong lại hướng cổ người kia lao tới , nam tử nghiêng đầu , bàn tay xoẹt qua cổ , chàng cười lạnh nhún người bay lên , cả hai bất phân thắng bại , một lát sau kiếm chìa đến cổ người kia , lão tử tóc trắng cười ra tiếng :

- Hảo , Thiên Di ta không còn gì để dạy cho con nữa rồi .

Thiên Di thu kiếm chấp tay thi lễ :

- Sư phụ gia gia , người nhường con rồi .

- Đây là thứ con cần , Sở Cung Hữu hỏi con có cần thì lấy thêm .

Lão tóc trắng vứt túi thuốc cho Thiên Di , Thiên Di mỉm cười nói :

- Tạ sư phụ gia gia .

Thiên Di trường bào trắng xen viền đỏ mở túi thuốc ra hải lòng đi vào trong , nhìn mình trong gương cô mỉm cười , mỹ nam đẹp như vậy mỹ nhân nào không muốn đứng cùng . Da trắng mịn như ngọc trai , mắt nhân bông , đôi mắt long lanh sâu thẳm mũi cao dọc dừa và đôi môi căng mọng quyến rũ , ngoài ra cô còn sở hữu vẻ đẹp tự nhiên với thân hình chuẩn , chân dài miên man , eo phẳng , vòng 1 , 3 đầy đặn . Chín năm qua thật nhanh , cô bây giờ là nữ giả nam trang , ai nhìn sơ vào há có thể đoán được cô là nữ với chiều cao 1m76 chứ . Ngoài sân có tiếng vọng vào :

- Thiên Di , ta đi thăm hoàng tổ mẫu của con đây .

- Vâng .

Thái thượng hoàng nuôi nàng lớn ở bộ dạng nam nhân , ông không cho nàng rời đi khi chưa hết thời hạn , võ công của nàng thuộc hàng cao thủ có 1 không hai a .

Thiên Di lâm vào trầm tư , Kiến Văn ta rất nhớ huynh , còn huynh có nhớ ta không hay là đã quên ta rồi , cô lấy từ trong tay áo ra 1 cái lọ rồng nhìn rất lâu rồi cất đi .

Cô đợi 3 ngày vẫn không thấy hoàng gia gia trở về , có phải hay không đã phát sinh chuyện gì , cô thân ảnh phi đi . Toàn thành đèn trắng treo khắp nơi khiến tim cô thất lại nhói đau , mọi người xung quanh như dội thêm nước lạnh lên người cô khiến cô chết lặng .

- Thái hậu và thái thượng hoàng băng hà rồi .

- Thái hậu bệnh nặng qua đời , thái thượng hoàng vì nhớ thương ốm nặng liền đi theo ... ôi ôi không cầm được nước mắt a .

Thiên Di lắc đầu , mặt cắt ko còn giọt máu , toàn thân run lên :

- Không thể nào ... không thể nào như vậy được ... a a a a

Cô hét lên rồi lao đi trong sự kinh ngạc của mọi người , cô đi vào hoàng cung thị vệ cản , ai tới cản cô liền đánh cho người đó không bò zậy được , thị vệ hô lớn :

- Có thích khách ... có thích khách ...

- Tránh ra , kẻ nào cản ta ... ta liền giết ...

Thiên Di không cần biết xung quanh có xảy ra chuyện gì , cô chỉ muốn nhanh chóng nhìn hoàng gia gia và hoàng tổ mẫu thôi , thị vệ tới càng lúc càng đông , lúc này 1 thân ảnh phi đến đối với Thiên Di động thủ .

- Thích khách to gan , hoàng tộc đang có tang sự lại đến càng quấy , muốn chết .

Thiên Di mắt mũi đều đỏ lên , đối với người này e ngại không ít , thân thủ của hắn thật nhanh nhẹn , cả 2 đánh được 1 lúc thì từ đâu chỗ hành lang có tiếng vọng tới :

- Kiến Văn , người tới bảo hộ thể tử .

- Vâng , thưa thái tử .

Thiên Di ngơ ngàng nhìn người đang dao thủ với mình , Kiến Văn là huynh sao ... thật sự là huynh sao , Kiến Văn lạnh lùng liếc qua ánh mắt kiên định , hướng Thiên Di một chưởng đánh nàng bay ra rơi xuống mặt đất .

- Á ... hộc ...ư ... ư ...

Cô phun một ngụm máu ra đất , sau đó đưa tay chùi đi run run đứng zậy , thị vệ chạy tới vây tròn chia kiếm về phía Thiên Di , 1 đám khác thì hô hoán :

- Bảo hộ thái tử và thể tử điện hạ .

Thiên Ân đi đến lo lắng nhìn Kiến Văn nói :

- Đệ có sao không .

- Không sao , đệ ổn , người tới bắt thích khách .

Thiên Di tay dính máu thò vào ngực lấy ra 1 thứ khiến tất cả dè chừng cẩn thận lùi 1 bước , cô giơ nó lên thở dốc nói :

- Kim bài ở đây , kẻ nào dám cản đường ta .

Thiên Ân bất ngờ , người này là ai , tại sao lại có kim bài bất phạm , không thể làm được đó chính là kim bài hoàng tộc , 1 đời vua chỉ có 1 cái , Thiên Ân quỳ xuống , Kiến Văn cũng hết sức kinh ngạc quỳ xuống , đám thị vệ hết hoảng quỳ theo .

Thiên Ân càng nghĩ càng thấy lạ , nam tử kia không lẽ là một hoàng tử được phụ hoàng yêu thương trao cho 1 cái kim bài , cậu mở miệng cung kính :

- Tham kiến thánh giá .

Chuyện gì cũng dễ sau hắn nói , cô chạy vào trong từ đường hoàng thất rồi khựng lại , tại sao lại như vậy , hai hàng nước mắt trào ra , cô phi nhanh tới trong sự kinh ngạc của các phi tần và hoàng hậu , kèm theo đó là tiếng hoảng hốt của các thái phi đời trước và tiếng thút thít của các công chúa hoàng tử .

Hoàng thượng và vương gia bất ngờ quay đầu lại thì người kia đã nhào tới ôm linh đường khóc nức nở hai mắt nhắm tịt lại :

- Hu hu hu hu

Người này là ai , sao lại có thể vào đây 1 cách thần nhiên như vậy , chỉ nghe thấy 1 giọng nữ yếu ớt nỉ non nức nở :

- Hoàng gia gia , hoàng tổ mẫu ... hu hu hu ... ư ư ư... hic hic ...ức ức ...hu hu hu .

Hoàng thượng kinh ngạc , người thanh niên này có phải là Thiên Di không , Thiên Di khóc rống lên ôm lấy linh đường ghào thét :

- Là Thiên Di không tốt ... hu hu hu ... Thiên Di đến muộn ...hức hức hức ...hu hu hu ... Thiên Di bất hiếu ... hai người tha thứ cho con ... hu hu hu ...

Mọi người sững trong im lặng , cái nam nhân kia là thái tử phi ư , Thiên Ân Và Kiến Văn trợn tròn hai mắt , cái nam nhân kia là Thiên Di ư , cái người con gái họ nhớ nhưng những 9 năm đây ư , Thiên Ân nhanh chóng đi để ôm lấy Thiên Di cau có an ủi mang theo lo lắng :

- Thiên Di , người đã an nghỉ rồi nàng bớt đau thương .

Thiên Di bám chặt tay áo của Thiên Ân mắt nhắm tịt lại khóc nức nở , toàn thân run rẩy không có lực .

- Hu hu hu hu ...

Kiến Văn chết lặng , nàng thay đổi nhiều quá khiến hắn không nhận ra , đưa mắt nhìn nàng lại đưa tay lên run run nắm chặt , hắn đã đánh nàng , một chưởng khiến hắn hối hận cắn răng , vẫn là hắn chạm chân hơn Thiên Ân , giờ thì làm sao hắn giành được nàng trở về , chàng nhắm hai mắt quay đi .

Thiên Di thiếp đi , hoàng thượng bảo Thiên Ân đưa nàng đến Gia lạc viện để nàng nghỉ ngơi , hắn bồng nàng trên tay , đặt nàng lên giường nhìn nàng lúc lâu rồi rời đi , nàng đã về ... rốt cuộc thì nàng cũng đã về , lòng hắn vui mừng rạo rức , hắn chờ nàng lâu lắm rồi .

Ba ngày sau tang lễ , nàng thất thần phờ phạt , cơm không ăn nước không uống khiến người người lo lắng gọi cửa , nàng không mở , nàng nắm trong tay kim bài ai dám đối với nàng phi lễ . Hoàng gia gia , hoàng tổ mẫu cuối cùng hai người cũng cùng một chỗ , Thiên Di mừng cho hai người . Có tiếng gõ cửa < cốc=“” cốc=“”> , Kiến Văn bên ngoài nhỏ nhẹ gọi :

- Thiên Di , huynh là Kiến Văn , muội mở cửa có được không ?

Thiên Di cẩn nhẹ môi , liu xiú đi đến cửa , tóc tai rối tung cả lên , mặt mày xanh xao không sức sống , cô mở cửa nhìn người trước mặt sau đó bỏ nhào ôm chầm lấy anh nấc lên tiếng to tiếng nhỏ mà khóc . Cung nữ bắt ngờ la lên theo bản năng :

- Aha

Kiến Văn trừng mắt khiến họ run rẩy lui lại hai tay ôm miệng , thái tử phi quả nhiên bị hủy dung a.

Kiến Văn ôm lấy Thiên Di bay lên nóc nhà dìu nàng ngồi xuống lau nước mắt cho nàng , đưa nàng một cái bánh bao ấm ấm mà hắn ủ ở trong ngực từ nãy giờ , nhỏ tiếng nói :

- Muội ăn chút gì đi có được không .

Chàng ngắt ra một miếng bánh nhỏ đưa lên miệng Thiên Di , nàng hé miệng ngậm lấy nhai nhai rồi nuốt , thấy nàng vừa nấc vừa ăn khiến hắn nghẹn lời lo lắng , một lát sau hắn rũ mắt xuống về mặt ăn năng nói :

- Xin lỗi muội , lần trước huynh đánh muội là huynh ...

Thiên Di lắc đầu lời nói chen ngang :

- Không phải lỗi của huynh , là do chúng ta xa cách lâu quá liền không nhận ra nhau ... Kiến Văn muội rất nhớ huynh .

- Huynh cũng vậy , rất nhớ muội .

Hắn ôm lấy nàng siết lại , cọ má vào tóc nàng , hắn dữ rất lâu không muốn rời nàng , có lẽ hắn sẽ không được ôm nàng như thế này nữa , phải nhường cái ôm này cho người khác rồi , nàng giờ là thái tử phi là nương tử của người khác , còn hắn không thể giành lấy nàng .

7. Chương 7 : Kế Vị , Phong Hậu .

Thiên Di mấy ngày không tắm cảm thấy không thoải mái , giờ được ngâm trong nước ấm cảm thấy dễ chịu không thôi , nàng không cần cung nữ hầu hạ để tránh làm họ hoảng sợ liên sinh chuyện , bàn tay trắng nõn vươn ra hai bên vịn lấy thùng tắm gỗ , đầu ngửa ra sau hai mắt lim dim , từ ngoài có tiếng đẩy cửa , có tiếng bước chân đi vào , cung nữ đang ngồi ở hành lang liền đứng dậy ngăn cản :

- Thái tử người không vào được đâu ạ ... thái tử ...

- Các người làm gì thế , cản đường ta muốn chết phải không ?

- Bọn nô tỳ không dám .

Cả đám quỳ rạp xuống run rẩy , muốn cử cũng không được , người kia đã vào bên trong , ánh mắt đưa đi tìm kiếm , miệng gọi liên tục :

- Thiên Di , Thiên Di .

Thiên Ân nghe người nói nàng chịu mở cửa , chịu ăn uống khiến hắn kích động , học song liền chạy tới thăm nàng , nhưng sao trong phòng không có ai , hắn quay sang cầu gắt với cung nữ :

- Nàng đâu ... các người hầu hạ nàng kiểu gì vậy hả ?

Cung nữ vẻ mặt hoảng sợ cúi đầu liếc qua nhau to nhỏ :

- Vừa nãy còn ở đây mà .

- Làm sao đây ... làm sao đây ...

Thiên Ân trừng mắt hét lên :

- Các người rũ bỏ trách nhiệm , muốn chết , người đâu mang đám cung nữ này ra ngoại môn chém đầu cho ta .

Cung nữ hoảng sợ gào khóc :

- Xin thái tử tha mạng ... hu hu ...là thái tử phi đuổi bọn nô tỳ ra ngoài ... xin người ta cho ... hu hu ..

Đám thị vệ đi tới lôi những cung nữ đi ra lại nghe thấy 1 làn nước tràn ra , người kia tóc xoa che hết tấm lưng , đám thị vệ lập tức bỏ chạy ra ngoài để lại đám cung nữ hai mắt ngập nước ngơ ngác . Thiên Ân quay lại , chỉ thấy người kia toàn thân phủ lấy hoa hồng , đưa hai tay lên vuốt mặt , những giọt nước chảy xuống tình nghịch trên làn da trắng nõn , nàng liếc qua vẻ mặt nhăn nhúm cứng nhắc lạnh lùng nói :

- Huynh nhìn đủ chưa .

Thiên Ân sượng chín cả mặt , lúng túng nhắm 2 mắt xoay ra lời nói nghẹn lại :

- Ta ... ta ... ta cái gì cũng không thấy .

Hắn nói mà tim đánh trống thành thịch , đổ cả người , Thiên Di nhìn đám cung nữ rồi nói :

- Người tới giúp ta thay y phục .

Nàng lấy khăn che đi khuôn mặt , đám cung nữ đứng dậy đi nhanh tới chỗ nàng , họ thà nhìn thái tử phi bị hủy dung còn hơn là đầu lìa khỏi cổ , nhanh chóng hầu hạ nàng thay y phục rồi họ xin lui trước .

Thiên Di một thân xiêm y hồng lụa đi ra , tóc cũng được chải gọn gàng , mặt che một tấm lụa màu hồng , nàng nhìn Thiên Ân vẫn đứng đó , đi tới nhìn hắn vẫn nhắm tịt hai mắt , nàng nhẹ giọng :

- Huynh mở mắt được rồi đó .

- Ah .

Thiên Ân mở hai mắt quay qua nhìn nàng , nàng nữ trang quyền rũ , chỉ thấp hơn hắn nửa cái đầu , hắn nhìn nàng đến ngốc ra .

- Đêm khuya thế này huynh đến tìm muội có việc gì không .

Hắn hoảng hồn lại thở một hơi nhìn về phía nàng .

- Ta đến thăm nàng , mấy ngày nay ta rất lo cho nàng .

Nàng mỉm cười , cơ mặt dần ra trong chiếc khăn lụa :

- Không phải muội vẫn khỏe sao , cũng muộn rồi , muội muốn nghỉ ngơi huynh về đi .

Nàng xoay người , hắn lại muốn níu lại nhưng thôi , sâu trong mắt hắn lặng buồn trong cô đơn , hắn nhẹ giọng pha sâu :

- Được rồi , nàng nghỉ ngơi đi , ngày mai ta tới .

Chỉ nghe tiếng khép cửa , nàng nhắm mắt , chỉ vài ngày nữa mình cùng Thiên Ân một chỗ gây tổn thương cho Kiến Văn ... mình thật không muốn chút nào . Trời không trăng , bày sao như lạc lối , màn đêm tràn hoang vắng trải dài .

Trời sáng , Thiên Di trường bào màu trắng xen hai đường viền tím ở cổ áo và tay áo tiêu sái ngồi ở lan can dựa vào cột , một chân gác co lên chân kia bỏ dưới đất tay cầm sáo đưa lên miệng thổi .

- Đừng có chen , đừng có chen nữa .
- Cho ta nhìn một chút ... trời ơi đẹp trai quá đi .
- Ta xem với ... công tử nhà ai vậy ... đẹp quá đi .
- Các người làm gì ở đây vậy .
- A ... chúng nô tỳ tham kiến công chúa .

Uyển Cần 18 tuổi xinh như hoa ngó sang , là cô ta , cô sượng đỏ cả mặt , nữ nhân giả nam trang cư nhiên lại đẹp mê hồn như vậy , thối sáo còn hay như vậy .

Thiên Di khựng lại liếc qua rồi lặng lẽ rời đi . Uyển Cần cùng đám cung nữ giật nảy người xấu hổ đến đỏ nhừ cả mặt , vài người còn chảy cả máu mũi nhìn theo bóng cô xa khuất .

Thiên Di đi qua vườn thượng uyển thì nhìn thấy hoàng thượng và hoàng hậu đang thưởng nhạc , cô đi đến chấp hai tay quỳ xuống hành lễ :

- Thiên Di thỉnh an hoàng thượng , hoàng thượng vạn phúc kim an , hoàng hậu vạn phúc kim an .

Hoàng thượng vui vẻ nói :

- Mau đứng lên đi , phải gọi trẫm là phụ hoàng .
- Dạ .

Thiên Di đứng lên lại trông thấy hoàng hậu có vẻ không ưa nàng , hoàng hậu sắc mặt nhăn lại nói :

- Thiên Di , con hiện tại là thái tử phi do hoàng thái hậu chỉ định , sao lại ăn mặc như vậy , thật không biết quy củ a .

Thiên Di thở nhẹ :

- Xin mẫu hậu bớt giận , chín năm qua hoàng gia gia dạy dỗ con thành như vậy , cho nên con nhất thời là do thói quen ,
- Ái hậu , Thiên Di thói quen nhất thời khó sửa , cứ từ từ .
- Vâng , thần thiếp hiểu .

Bỗng dưng cung nữ a lên một tiếng , làm cho tiếng đàn kêu tang , cung nữ hoảng sợ cúi xuống bò qua một bên dập đầu lo lắng run rẩy :

- Xin hoàng thượng tha mạng ... xin hoàng thượng tha mạng .

Thiên Di lắc đầu nói :

- Người thật biết cách làm mất nhã hứng thưởng nhạc của phụ hoàng và mẫu hậu , lui xuống đi .
- Để Thiên Di tấu một khúc , mong phụ hoàng và mẫu hậu không chê .

Hoàng thượng hất tay bảo nô tỳ đi xuống , vẻ mặt vui vẻ nói :

- Ừm .

Thiên Di ngồi xuống , lướt nhẹ tay lên dây đàn , ịn một ngón tay xuống một dây rồi nhẹ nhàng gảy lên giai điệu Say Mê và hát :

- Dịu dàng là nơi ánh mắt chàng , tình tựa hoa rơi nước cuốn trôi , trong mộng nắm tay cũng là chàng , bên nhau trong đời không muốn tỉnh , ân ái kiếp này còn chưa đủ , nguyện có kiếp sau lại cùng chàng , nhận bay chẳng bóng gió hữu tình , cùng quên sinh tử chốn giang hồ .

- Người xưa cười ... nói ” Hoa tương phản “ , người sau rơi lệ ... ” đẹp ” ai hay , trời sinh ra là để yêu chàng , chẳng cần biết ai sai ai đúng , kiếp này bên chàng còn chưa đủ , nguyện có kiếp sau lại cùng chàng , gió hữu tình nhận bay chẳng bóng , cùng quên sinh tử chốn giang hồ , ân ái kiếp này còn chưa đủ , nguyện có kiếp sau lại cùng chàng , chẳng bóng nhận bay gió hữu tình , chẳng màn sinh tử chốn giang hồ .

Thiên Di dừng lại nhẹ nhàng đứng lên cúi nhẹ đầu , mọi người vỗ tay kinh ngạc , hoàng hậu vui vẻ nhìn Thiên Di nói :

- Thiên Di , bài hát này có tên là gì , thật sự rất hay nha .

- Rất hay , mẫu hậu trầm chọn cháu dâu thực tốt a .

- Thưa mẫu hậu bài này tên Say Mê , tạ phụ hoàng khen ngợi .

Thiên Ân đi đến thỉnh an , lại thấy mẫu hậu hần nắm tay hần đặt lên tay của Thiên Di làm cho hần lúng túng thốt không nên lời , hần siết chặt tay nàng vui vẻ cười nói , Thiên Di cũng ngượng ngạo cười , vẻ mặt không được tốt cho lắm .

Cái ngày hoàng thượng thoái vị nhường ngôi cho thái tử cũng tới , hần long bào đứng trên điện tay nắm tay Thiên Di , nàng một thân xiêm y vàng óng ánh kim tuyến , trang sức từ trên xuống lông lẫy vô cùng , chúng bá quan quỳ xuống .

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế , hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế .

- Chúng ái khanh bình thân .

- Tạ ơn hoàng thượng .

Trời tối hần đến chỗ Thiên Di , không nhìn thấy nàng , chỉ có một bộ y phục hoàng hậu lúc sáng nàng mặc , một phong thư và một tấm kim bài ở trên giường của nàng , mặt mày hần tái nhợt đi nhanh tới run run cầm lá thư xé ra .

” Muội đã hoàn thành tâm nguyện của hoàng tổ mẫu , đồng ý trở thành nương tử của huynh nhưng muội không thể cùng huynh một chỗ . Hậu cung có ba nghìn viện , huynh có ba ngàn phi tử thiếu đi muội cũng sẽ không sao , xin lỗi huynh ... tình yêu của muội đã gửi ở nơi khác , không thể cùng huynh chia sẻ vui buồn ... tạm biệt ... ” .

Tay hần nắm chặt rách cả lá thư , thân người bủn rủn ngồi thụp xuống hai tay ôm đầu cúi xuống .

- Nhưng ta chỉ yêu mình nàng ... Thiên Di ... Thiên Di ...

Thái thượng hoàng và hoàng thái hậu không thể không tức giận nhưng nàng là kim bài đổi mạng cũng không thể làm gì nàng , bất quá ngôi vị vương hậu kia một năm sau mới có thể tấn phong cho người khác .

Phủ vương gia lúc này , một nô tài chạy vào đi tới trước mặt Kiến Văn cúi đầu chìa hai tay đưa tới một phong thư .

- Bẩm thế tử , có thư .

- Ừ ,

Kiến Văn cầm lấy xé ra .

” Kiến Văn , có lẽ lúc huynh nhận được lá thư này thì muội đã rời khỏi đây rồi , cảm ơn huynh từ nhỏ đã yêu thương chăm sóc muội , gặp được huynh là hạnh phúc lớn nhất của đời muội , kiếp này không thể kết tóc se tơ , nguyện kiếp sau cùng huynh một chỗ ... tạm biệt ” .

Hần run rẩy đánh rơi cả lá thư , đầu óc trống rỗng lao đi .

- Thiên Di ... Thiên Di ... Thiên Di ...

Hắn tìm nàng , tìm không thấy , người người bỏ cuộc nhưng hắn thì không , Thiên Di nàng ở đâu ta nhớ nàng lắm , không phải nàng thì không được , nữ nhân bước chân lên giường của ta chỉ có thể là nàng , những người khác thì đừng hòng .

- Vương gia , chúng thần đã hỏi thăm nhưng không ai biết cả .
- Tiếp tục tìm cho ta , lục tung cả đất nước này cũng phải tìm ra nàng cho ta .
- Dạ , vương gia .

Hắn một thân hắc y trên ngựa , tuấn tú lạnh lùng kiêu ngạo , đôi mắt mở to , làn da trắng hồng cườp đi bao trái tim thiếu nữ trên phố . Hắn kéo dây cương thúc ngựa chạy đi , đã 4 năm rồi đấy .

- Thiên Di nàng trốn ở đâu rồi , ta tìm nàng thật khổ nàng biết không .

8. Chương 8 : Ta Là Nữ Nhi .

Buổi sáng hôm nay mở cửa ra , sương mù bao phủ đường đi , chàng ngáp dài lưỡi biếng đi tới đi lui , lắc cái đầu hai tay dang ngang rồi co khủy tay đẩy nhẹ ra sau , có tiếng gọi :

- Sở công tử dậy sớm a .
 - Vâng , Trân tỷ đi ra ruộng sớm a .
 - Hi hi , tranh thủ một chút lát còn về sớm nấu cơm ... thôi tôi đi đây ...
- Cả hai vẫy tay chào nhau , có người tới bờ ngõ lúng túng nói :
- Sở công tử , Nhược nhi có làm ít điểm tâm nếu công tử không chê mời dùng a .
- Chàng đi đến cười nói vui vẻ :

- Phiền Nhược cô nương rồi , cô nương ngồi xuống cùng ăn đi .
- Nhược nhi cúi đầu ngượng ngịu , xấu hổ đẩy giỏ thức ăn tới nói :
- Nhược nhi có việc đi trước , công tử dùng xong chiều Nhược nhi sẽ đến lấy giỏ .
- Nói xong cô đỏ mặt chạy về , làng xóm trên ồ lên :
- Cái đứa nhỏ này cũng biết xấu hổ a ... ha ha ha ...
 - Đâu phải một mình nó , mấy đứa con gái trong làng hể trông thấy thầy Sở là như vậy đó .
 - Đẹp trai , phong độ , văn võ song toàn , cầm kỳ thi họa đều giỏi , nam nhân như vậy ai chả muốn cùng một chỗ .
 - Nhưng là ngài ấy có ý trung nhân rồi a .
 - Mấy năm nay tôi có thấy gì đâu , ý trung nhân gì chứ , thầy ấy xạo đấy .
 - Ủ , tôi cũng nghĩ vậy a .

Một lát sau nắng đỏ xuống , Thiên Di một tay cầm sách một tay cầm phấn , vừa đi cô vừa đọc :

- Có công mài sắt có ngày nên kim ,
- Một đám nam nữ hài tử 8 , 9 tuổi chăm chú đọc theo :
- Có công mài sắt có ngày nên kim .
 - Câu này mang ý nghĩa khẳng định đức tính kiên trì , nhẫn nại là yếu tố quan trọng dẫn đến thành công , không chăm chỉ không bắt tay vào công việc không ai có thể thành công , các em đã hiểu chưa .

- Dạ hiểu , thưa thầy .

Thiên Di dạy bọn trẻ học , mẹ của bọn trẻ chen lẫn ở ngoài cửa sổ để nhìn Thiên Di , cô đổ mồ hôi lạnh không biết nói gì , ngày nào cũng như vậy không biết chán sao trời .

Nhà nằm bên bờ sông , nắng chút hoe vàng trên sóng nước lao xao , Thiên Di nằm trên một cái võng do tự tay cô làm , đung đưa võng lim dim mắt ngủ , một cô gái đi tới khẽ gọi :

- Sở công tử ... Sở công tử .

Hai mắt cô mở ra nhìn người kia , cô ngồi dậy xuống võng .

- Chuyện gì vậy Xuân Ý cô nương .

Xuân ý lấy hết can đảm nhắm tịt hai mắt run run nói to :

- Ta mến công tử , xin hãy để ta chăm sóc công tử .

Thiên Di sững người , trước đây cô từng nói là mình có ý trung nhân nên không có cô gái nào tới tỏ tình cả , giờ rốt cuộc là có chuyện gì .

- Cô nương ta ...

- Công tử đừng đùa nữa , ai lại để ý trung nhân chờ lâu như vậy , công tử là đang nói dối .

Thiên Di ghen lời , hết cách rồi đành phải nói sự thật thôi , cùng lúc này có một vị thúc thúc chỉ tay về phía trước nói :

- Đó là Sở công tử , có phải người cậu muốn tìm không ?

Ta tìm được rồi , ta rốt cuộc cũng tìm được nàng rồi , hấn chạy nhanh tới , Thiên Di nuốt một ngụm nước miếng thẳng thẳng mở miệng nói :

- Ta là nữ nhi .

Xuân ý cười một tiếng .

- Công tử dõn zui thiệt .

- Thiên Di .

Có tiếng gọi , Thiên Di ngó sang , vẻ mặt kinh hoàng không chút sắc , Kiến Văn ... là Kiến Văn , cô lật đật bỏ chạy vào nhà , nhảy qua cửa sổ chạy đi .

Kiến Văn tức giận bay lên đập một đập ở trên mái nhà rồi nhảy xuống thì triển khinh công theo nàng , nàng muốn trốn , đừng có mơ , ta sẽ không để tuột mất nàng , hấn vừa nhảy vừa nói lớn :

- Đứng lại , nàng đứng lại cho ta .

Rõ ràng là cô nghe nhưng không có trả lời , cô đập nhảy hai tay hươ qua hai bên để tản những chiếc lá che khuất tầm nhìn trước mặt , tại sao muội muốn quên rồi huynh lại tìm đến , muội thật không muốn làm tổn thương ai huynh hiểu không .

Bỗng nhiên cô té ụp xuống đất 'a' , nhìn tới chân thì thấy một con dao găm đâm vào ống quần cắm thẳng xuống đất , cô nhanh chóng rút nó ra nhưng Kiến Văn tức giận nhú nhú mi nắm lại nói :

- Nàng chạy nữa đi .

- Nàng giỡn thì rời khỏi ta lần nữa đi .

Chàng rống lên đem bao bọc tức dồn nén bấy lâu thoát ra ngoài , chàng ôm chặt lấy cô , cái ôm chàng tưởng chừng đã nhường cho người khác , chàng run run khoe miệng tức tối nói :

- Nhớ nàng .

Thiên Di nhắm tịt hai mắt , bầu chặt lưng chàng khóc nức nở , Kiến Văn ... Kiến Văn ... Kiến Văn .

- Hu hu hu hu .

Lúc sau chàng bế cô lên trên ghẹo :

- Nàng thật nặng .

Cô lau nước mắt sụt sịt phồng nhẹ má nói :

- Vậy thì bỏ xuống .

- Không bỏ , sẽ ôm nàng cả đời , đến khi ta thành ông lão già yếu nằm một chỗ mới thôi .

Thiên Di nhìn chàng , có phải hay không mình vẫn đang đắm chìm trong diễn xuất , đến với chàng như vậy người kia có tổn thương , có giận dữ đem cả nhà chàng trầm đi , chỉ nghĩ đến thôi cả người cô run lên mở miệng nói :

- Kiến Văn , muội từ bỏ cương vị mẫu nghi thiên hạ tất không thể nào thành thân được , huynh có hiểu không , sẽ bị lăng trì cửu họ .

Cô không muốn vì cô mà toàn bộ họ Sở không thân thích bỏ mạng oan uổng , cô thà sống một mình đến già còn hơn . Kiến Văn điềm đạm nói :

- Hoàng thượng hạ chỉ sau năm năm nàng có thể thành thân , nàng có muốn gả cho ta không .

Thiên Di thấy người hai má hơi ửng đỏ , nam nhân nàng muốn cùng một chỗ chỉ có một người , không phải là trong phim ảnh mà là ở thực tại , người đang ở trước mặt nàng đây ... nàng muốn cùng hắn thiên thu chết tuyền chung mộ .

Chưa trả lời thì Xuân ý đi đến đỏ mặt nói :

- Sở công tử , công tử không sao chứ .

Kiến Văn cuối nhẹ người đặt Thiên Di Xuống , Thiên Di vẫn giữ một vẻ mặt bình tĩnh nói :

- Xuân ý cô nương , vẫn câu trả lời đó , ta là nữ nhi .

- Nàng ấy là nữ nhân của ta .

Kiến Văn một câu khẳng định khiến trái tim thiếu nữ kia vỡ đôi ôm mặt chạy đi , Thiên Di hừ một tiếng đỏ mặt đi nhanh vào nhà , Kiến Văn cười tủm tỉm đi theo , nàng quả nhiên đang ngượng ngùng , chàng gọi nàng :

- Nàng nói đi Thiên Di , có muốn gả cho ta không .

Nàng phun ra một chữ khiến hắn muốn ói máu ra ngoài .

- Không .

Hắn kéo tay nàng , cả người nàng theo lực xoay về sau nhào vào lồng ngực rắn chắc của hắn , tay còn lại hắn ôm lấy hông nàng , cúi nhìn nàng với hai mắt tròn xoe , lại thấy nàng cúi mặt xuống không dám nhìn thẳng vào mắt mình , hắn thả bàn tay nắm cánh tay nàng ra , đem cằm của nàng nâng lên , nhìn ánh mắt nàng rũ xuống , mặt mày đỏ lựng làm tim hắn đập loạn nhịp , hắn nói giọng nói nhỏ nhẹ truyền cảm :

- Thiên Di nàng thật nhẫn tâm , ta nhớ thương nàng 9 năm , chờ đợi tìm kiếm nàng thêm 4 năm , chỉ mong cùng nàng một chỗ .

Nhẫn tâm , ta đối với chàng nhẫn tâm sao , cô nhìn chàng thẹn thùng đến nghẹn lời , bốn mắt nhìn nhau chỉ thấy chàng nhỏ tiếng nói :

- Thiên Di , ta muốn nàng , trở thành nữ nhân của ta có được không ?

Chàng đưa mặt gần lại , hai mắt nhìn nàng nói vụn vụn điều , chỉ thấy nhịp thở nồng nàn theo làn gió thổi lên mặt nàng , kể đó là một nụ hôn ẩm áp ở môi qua từng hơi thở xâm nhập vào trong làm cô tê dại bủn rủn , nó thật khác xa với nụ hôn khi còn nhỏ , hôn nàng hệt hăng lạc vào những cơn mê .

Nàng tỉnh dậy một thân trắng trẻo in lên những vết thâm tím đỏ nho nhỏ , nàng kéo chăn che lên đến

miệng nhìn qua người kia đã ngủ say , tay còn choàng qua người nàng , bây giờ nàng không biết có nên đào lỗ chui xuống để trốn hay không nữa , xấu hổ nàng kéo chăn lên đầu làm cho chàng trực giác mỉm cười nói :

- Thiên Di , nàng tỉnh rồi .

Chàng kéo chăn lại thấy người kia giữ chặt ú ớ nói :

- Không được nhìn .

Chàng cái gì của nàng đều nhìn qua , nàng là đang then thùng , nàng không cho hắn nhìn hắn càng muốn nhìn , chàng kéo chăn phủ luôn mình , chỉ nghe nàng tiếng to tiếng nhỏ :

- Không được ... đừng mà ... buồn muội ra ... ha ha ha ... ưm .

9. Chương 9 : Ta Không Muốn Sinh Con .

Thiên Di cảm thấy vô cùng mệt mỏi , nàng không muốn nhấc chân tay lên để làm gì , nhìn cái bụng to tròn nhô ra trước mặt nàng hận không thể đánh chết Kiến Văn , vừa hận vừa mong chờ , hồi hợp chờ đợi đứa con yêu chào đời , Thai nhi trọng bụng của nàng đã là cuối tháng thứ 9 , gần ngày sinh nên nàng trở nên lo lắng hồi hợp .

Kiến Văn nhìn nàng cau có mà hồi hợp , bối rối an ủi nàng :

- Thiên Di , nàng thư giãn hít thở sâu một chút .

Thiên Di thở không ra hơi nhìn chàng trừng trừng khiến chàng giật mình , nàng hít thở chậm rãi , đều đặn .

- Ừm .

Đã qua thời gian năm năm , Thiên Di có thể cùng Kiến Văn trở về , nhưng nàng mang thai nên đành lưu lại ở một làng nhỏ chờ sinh để kiên cữ song mới trở về .

Nửa đêm Thiên Di trở dạ vô cùng khó chịu và đau đớn , nàng hét to đến nỗi muốn long trời lở đất :

- Ah ... a ... đau quá trời ơi ... đau quá ... tôi không muốn sinh con ... á ... đau quá mẹ ơi ... đau quá ... a ...

Tiếng bà đỡ vang lên lo lắng khuyên nhủ :

- Phu nhân ráng lên , cố lên phu nhân ... sắp ra rồi ... cố lên phu nhân ...

Kiến Văn đứng ngồi không yên đi qua đi lại , nhìn nàng kêu rên đau đớn lòng hắn xót xa , lo lắng mang theo hồi hợp , hắn lo sợ , tim đập liên hồi , đầu óc xáo trộn cả lên , nàng lắc đầu nguầy nguậy , thở không ra hơi hét lên :

- Kiến Văn , đồ xấu xa nhà huynh ... trời ơi đau quá ... huynh hại ta thê thảm như vậy vừa lòng huynh chưa ... a ... ta nói cho huynh biết ... từ đây về sau ... a a ... ta không muốn sinh con ... nữa ... huynh có nghe không hả ... hờ hờ ... đau quá ... a a ...

Trời đất quỷ thần ơi trước giờ sinh con ở trong phim sao mà đơn giản nhẹ nhõm , bây giờ sinh thật sao mà đau như vậy , cô mồ hôi nhễ nhại lấy hơi dài , giữ hơi và bắt đầu rặn , tay như xé nát chăn bông ở dưới .

- Cố lên phu nhân , thấy đầu rồi ... một chút nữa thôi ... cố lên phu nhân ... hít thở ... hít thở đi phu nhân ...

Thiên Di nắm chặt chân , nẩy đầu lên mắt nhìn xuống rốn , giữ hơi rặn :

- A ... a ... Kiến Văn

Kiến Văn sắc mặt đen lại , nữ nhân sinh nở quả nhiên lợi hại ở cái miệng , một tiếng khóc non nớt vang lên khiến Kiến Văn muốn rớt tim .

- Oe ... oe ... oe ...

Sinh rồi , rốt cuộc cũng sinh rồi , tạ ơn trời , Thiên Di nàng sinh rồi , sinh rồi , hấn kích động vui mừng , nhưng lại nghe nàng hét lên còn to hơn lúc này :

- Ôi trời ơi ... ta không muốn sống nữa ... đau quá đi ... chịu hết nổi rồi ... Kiến Văn ta ghét huynh ... đừng bao giờ trèo lên giường của ta nữa ... a mẹ ơi ... đau chết ta ... a ... a ...

- Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy , không phải nàng sinh song rồi ư .

Hấn bàn hoàng nói to , bà đỡ hốt hải lúng túng nói vọng ra :

- Phu nhân của ngài sinh đôi .

- Phu nhân đừng mắng người nữa ... nghe lời ta hít thở ... đúng rồi ... cố lên phu nhân ...

Cái gì cũng được sao lại bảo không cho ta lên cùng giường , rốt cuộc nàng đau đến khi nàng đây , Thiên Di cố lên , nàng cố lên .

- Oe ... oe .. oe ...

Bà đỡ thở nhẹ nhõm , bà chưa từng thấy sức ai lại dai như phu nhân đây , vừa mắng phu quân vừa sinh nở dễ dàng , nhìn cô ngủ thiếp đi vì mệt , bà lắc đầu bế hai đứa nhỏ đi ra .

- Chúc mừng ngài , hai tiểu cô nương a , màu xanh là tỷ tỷ màu đỏ là muội muội .

Hấn run run ôm hai đứa nhỏ , cảm xúc dâng trào , hấn nhìn con của hấn rồi cười hạnh phúc nói :

- Cảm ơn bà , tiền ở trên bàn bà nhận đi .

Hấn đi vào trong đặt hai đứa nhỏ lên giường , nhìn Thiên Di ngủ say thở đều làm hấn nhẹ nhõm đi phần nào . Bà đỡ trợn mắt , vàng ... ôi mẹ ơi là vàng , chưa bao giờ bà có nhiều tiền như lúc này , bà cho nhanh vào tay áo rồi rời đi .

Trời sáng Thiên Di mở mắt , toàn thân ê ẩm , đau quá sinh con thật đau , nàng nhìn sang bên cạnh , con của nàng một thức một ngủ , nàng bế đứa nhỏ trong tấm vải màu xanh đưa đến bầu ngực của nàng , vạch áo dùng tay nâng núm vú đưa quàng vú chạm miệng đứa nhỏ , đứa nhỏ tay chạm lên ngực nàng , miệng mút sữa hai mắt lim dim .

Thiên Di nhìn qua cái bàn , Kiến Văn ngủ ở đó , nhìn chàng ngủ mà thấy thương , cô nhỏ nhẹ gọi :

- Kiến Văn ... Kiến Văn ...

Chàng bừng tỉnh nhìn Thiên Di , vội vàng đứng dậy đi đến chỗ cô nói :

- Nàng cần gì ?

- Muội mệt ... huynh uội ngậm nước ...

Chàng đi nhanh tới bàn rót nước , vẫn còn ấm đưa đến miệng nàng , nàng hớp vài ngụm rồi lắc đầu , toàn thân nàng rã rời , bế con mà run run , chàng lo lắng nói :

- Nàng muốn ăn gì , ta lập tức sai người đi mua .

- Hiện tại không muốn ăn , huynh nghe đây , từ đây về sau muội không sinh con nữa , đau lắm chịu không nổi .

- Ta biết , cả nhà ta thế này là đủ rồi .

Hấn ôm lấy nàng , nàng sinh con khổ sở như vậy ai dám để nàng sinh lần nữa , nếu có lần sau chắc chắn nàng sẽ mang hấn khổ sở không chút thương tiếc .

Thiên Di cho hai đứa nhỏ bú song liền hướng Kiến Văn nói :

- Huynh nghĩ ra tên để đặt cho con chưa .

- Đứa lớn tên Thục Tâm , đứa nhỏ tên Tổ Tâm , nàng thấy sao .

- Thục Tâm dịu dàng , nhân hậu . Tổ Tâm hồn đẹp , thanh cao . Muội thích , cứ vậy đi .

Cả hai chăm sóc hai đứa nhỏ mệt lã cả người , lúng túng và băn khoăn là điều hiển nhiên cả hai gặp phải , Thiên Di ôm con vào lòng , nựng con nhẹ nhàng , âu yếm con , nói chuyện với con . Kiến Văn lúng túng bờ ngỡ thay tã cho con , nó ngộ nguây , quấy khóc khiến chàng bối rối rụng rụng về nên không biết cái nào làm trước cái nào làm sau .

10. Chương 10 : Đem Hoàng Hậu Nuôi Lớn Gả Đi . (full)

Ngựa dừng ở cửa , Kiến Văn dìu Thiên Di xuống xe ngựa , nàng hai tay bế hai đứa nhỏ được chàng dìu vào trong , có người mừng rỡ hô lớn :

- Vương gia về rồi ... vương gia về rồi .

Gần như cả phủ chạy ra cúi đầu cung kính :

- Mừng vương gia đã về .

- Miễn thi lễ .

- Tạ Vương gia .

Có người đi nhanh đến nước mắt ngấn dài ôm chầm lấy Kiến Văn :

- Văn nhi , đi lâu như vậy giờ mới về , con làm ta lo quá đi ... ô .ô ... hu hu ...

- Mẫu thân .

- Thiên Di thỉnh an mẫu thân .

Bà khưng lại nhìn Thiên Di một cách ngạc nhiên tò mò hỏi :

- Cô là ... ?

Kiến Văn mỉm cười nói :

- Mẫu thân , nàng là nương tử của con , còn đây là hai nữ nhi của con .

Bà lúng túng nhìn Thiên Di lại nhìn hai đứa nhỏ :

- Ta không phải nằm mơ chứ , nàng là nương tử của con , hai đứa nhỏ kia là cháu nội của ta .

- Vâng , thưa mẫu thân .

Bà mừng rỡ chìa tay bế một đứa nhỏ rung lên nhẹ nhàng nói :

- Oa ... cháu cưng ... ta cuối cùng cũng có cháu để bông rồi ... ha ha ...

Bà quay sang lo lắng nói :

- Mau vào nhà đi con , nhìn con xanh xao như vậy chắc là mới ở cử song , mau vào trong kéo lạnh .

- Vâng .

Thiên Di mỉm cười đáp , nàng được Kiến Văn dìu vào trong nghỉ ngơi , mẹ Kiến Văn vừa tung cháu vừa nói :

- Phụ thân con đi vào triều gặp thái thượng hoàng rồi , một lát liền về , ông ấy mà biết có hai đứa cháu chắc là vui lắm đây , à mà hai đứa tên gì a .

Thiên Di vẻ mặt hài hòa ôn thuận nói :

- Mẫu thân là đang bông Tổ Tâm muội muội của Thục Tâm ạ .

- Tên hay nha , à phải rồi , các con đã ăn gì chưa .

Kiến Văn gật đầu nói :

- Tụi con ăn rồi thưa mẫu thân .

Bà đưa cháu cho hai cái nha hoàn rồi nói :

- Mang hai quận chúa về phòng chăm sóc cẩn thận .

- Vâng , phu nhân .

Bà quay sang nhìn Thiên Di và Kiến Văn nói :

- Hai con đi về chắc mệt rồi , về phòng nghỉ ngơi đi .

- Dạ , mẫu thân .

Ngoài cửa có tiếng vọng tới :

- Hoàng thượng giá lâm .

Thiên Di rung mình nhìn Kiến Văn , lại thấy chàng ôm cô vỗ nhẹ lên lưng nói :

- Không sao đâu , nàng đừng lo , rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi .

Nàng thở dài cùng mọi người đi ra nghênh đón thánh giá , mọi người quỳ xuống cúi đầu :

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế .

- Bình thân .

- Tạ hoàng thượng .

Thiên Ân nhìn Thiên Di , nàng càng ngày càng xinh đẹp , hấn đi đến kéo nàng ôm vào lòng trong sự ngạc nhiên của mọi người , siết chặt nàng hai mắt nhắm lại nói :

- Nàng về là tốt rồi , Thiên Di ... nàng phải thật hạnh phúc nhé .

Kiến Văn mặt mày tối sầm lại , mây đen như bao phủ chàng , sát khí như bắn ra , muốn tới tách nàng ra lại bị mẫu thân chàng kéo lại lắc đầu .

Thiên Di ôm lấy lưng của Thiên Ân đôi mắt nhắm lại .

- Vâng , cảm ơn huynh ... vì tất cả .

Thiên Di , nàng phải thật hạnh phúc đấy nhé , chỉ như vậy ta mới an tâm giao nàng đi , hoàng gia gia , hoàng tổ mẫu , hai người thật nhẫn tâm đem hoàng hậu của con nuôi lớn rồi gả đi nơi khác , hấn đẩy nhẹ nàng ra hôn lướt lên môi nàng nhỏ nhẹ nói :

- Hay nàng chọn lại đi , về bên ta ... làm ái hậu của ta .

- Ấc

Kiến Văn như bốc hỏa , ôm nàng đã đủ rồi còn hôn nàng , chàng cúi gập kéo Thiên Di về phía mình , hai mắt mở to như trừng trừng Thiên Ân , Thiên Ân cười một tiếng :

- Ta chỉ đùa thôi mà , đừng nhìn ta như vậy .

- Hoàng thượng , lão thần mời hoàng thượng vào trong dùng trà .

Cha Kiến Văn hướng Thiên Ân cúi người mời , lại thấy Thiên Ân gật đầu nói :

- Vâng , hoàng thúc phụ .

Mọi người nói chuyện vui vẻ , Thiên Ân ôm trong tay Thục Tâm vẻ mặt tươi cười nói :

- Thiên Di , hay nàng cho ta đứa nhỏ này về nuôi nha ... nào con ngoan ... gọi phụ hoàng đi nào .. a ...

- Sặc , huynh đừng có dõn nữa .

Thiên Di cau có , Kiến Văn sợ đến đen cả mặt , cứng đờ như hóa đá , trước là nường tử của hắn giờ là con của hắn , Thiên Ân nếu huynh không phải hoàng thượng ta lập tức đá huynh ra ngoài , ở đó mà câu dẫn nường tử và con gái ta .

- Ha ha ha .

Thiên Ân cười to , mọi người cười ngượng ngạo , tái xanh mặt mày .

Trời tối cả hai nằm trên giường , Thiên Di ôm lấy Kiến Văn nói :

- Sao huynh mặt mày cau có khó coi vậy hả ?

Kiến Văn day trán uể oải nói :

- Huynh không có .

- Đừng nói huynh đang ghen với hoàng thượng nhé .

- Có một chút .

- Có vậy thôi mà cũng ghen à .

Chàng quay sang cô lạnh tanh nói :

- Vậy ta làm như vậy với nữ nhân khác thì nàng nghĩ sao .

Cô bật dậy buồn chàng ra rống to :

- Huynh dám .

Kiến Văn cười trong lòng , đẩy nàng cũng ghen đấy thôi , bất quá ta có mình nàng là đủ rồi , hắn kéo nàng xuống hôn lên môi nàng , nàng nhắm mắt hôn trả , hắn được thể đè nàng xuống dưới thân , tay hắn kéo chăn trùm kín cả hai , chiếc mền rung động trên giường .

Ba tháng sau , Thiên Di diện tiết hết lên :

- Kiến Văn , huynh là đồ khốn nạn , ta nói huynh bao lần rồi hả , ta không muốn sinh con nữa huynh có hiểu không , huynh thử trèo lên giường của ta nữa coi , ta giết chết huynh .

Cô ném đồ đạc lung tung phát tiết gào lên :

- Cái đồ xấu xa kia , hai đứa nhỏ còn chưa đủ năm tháng tuổi mà huynh làm cái gì vậy hả ? Huynh cứ đợi mà coi , để ta sinh song đứa này ta giết chết huynh .

Cả phủ vương gia cười ra nước mắt , nhìn nhau ngượng ngạo , vương phi thật hung dữ . Mẹ và cha Kiến Văn cau có nhìn hắn nói :

- Văn Nhi , con làm vậy làm sao được , hai đứa nhỏ mới 5 tháng tuổi sao lại để Thiên Di mang thai .

- Làm sao con biết được , tụi con chỉ cùng nhau có hai lần vào ba tháng trước .

- Con thật là , mau đi xin lỗi nó đi .

Chết thật , kì này chắc bị nàng xé xác thật rồi , chàng đi đến cửa nói với giọng xin lỗi :

- Nường tử , ta sai rồi , tha cho ta một lần đi , được không ?

Nàng tức không thể chịu nổi , không còn gì để nói nữa , quay sang nhìn hắn hừ lạnh một cái :

- Huynh đến đây làm gì ?

- Thiên Di , ta sai rồi , bỏ qua cho ta lần này đi , có được không .

Nàng nằm xuống giường vung tay đập chân khó chịu vô cùng :

- Ta không biết ... ta không biết ... huynh đi đi ... đi đi .

Chàng thở dài mặt hơi nhăn lại nói :

- Hay chúng ta bỏ nó đi , không sinh nữa .

Nàng nghe song bật dậy đi tới chỗ hắt tắt cho hắt một cái như trời dấn , nàng nói to :

- Huynh điên hử , cốt nhục của chúng ta nói bỏ liền bỏ à , ngày đó ta sợ uống thuốc sẽ ảnh hưởng tới việc cho con uống sữa nên không uống là lỗi của ta , đứa con này ta sẽ sinh .

Hắt mặt kệ cái khuôn mặt in dấu năm ngón tay , ôm lấy nàng dúi tóc hắt lên tóc nàng khẽ nói :

- Xin lỗi nàng , là do ta không biết kiềm chế , không được gần nàng ta cảm thấy không thoải mái .

- Huynh ...

Mặt cô ửng đỏ , có phải thế này giống như những kết thúc có hậu trong các loạt phim cổ trang mà mình đã đóng , nếu như vậy chỉ mong kết thúc này vĩnh hằng mãi mãi .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-ga-cho-vuong-gia>